

Йосип Бакай
**На хвилі
серця**

“Лисаний Камінь”
Косів

2023

ББК 84 (4УКР)
Б19

Б19 Бакай Й.О.
На хвилі серця. – 2023. – 236 с.

ISBN 978-617-7436-35-4

Тематичний діапазон чергової збірки Йосипа Бакая дуже широкий – від щирого замилювання рідним Карпатським краєм до вражень сьогодення. Важливою рисою його творів є те, що ліричний герой послідовно декларує активну життєву позицію, означену високим патріотизмом і відповідальністю за кожен свій вчинок. У збірку увійшли вірші і пісні. Знайомлячи читача з новим виданням Йосипа Бакая, бажаємо авторові подальшої плідної праці на ниві красного письменства.

ББК 84 (4УКР)

Всі права застережені.
All rights reserved

ISBN 978-617-7436-35-4

© Бакай Й., вірші, 2023
© Книжка Б., ілюстрації, оформлення, 2023

Найкращий вчитель є життя

***

На хвилі серця ритм життя,
Де всі вібрації у часі.
Переплелись всі почуття,
Всі настрої й події наші.

А серця хвиля камертон,
Яка дає всьому звучання.
Настроює на щастя тон,
Сердець і душ в одне єднання.

І кожен день, і кожна мить,
Ця хвиля з Богом є і з нами.
Любов'ю й радістю звучить.
Всіма звуками і кольорами.

На хвилі серця хай буде
Усе найкраще, що ми маєм.
Хай кожен з відчуттям живе,
На хвилі цій Бога сприймаєм.

І Всесвітом відлуння йде,
Несеться крізь часи і далі.
Любов звучить, в серці живе
Наспівами і кольорами.

Вітання з Днем поезії

Щоб не тупилося перо,
Щоб все написано було!
І Музи завжди помагали,
Щоби Пегаси не брикали.

Натхнення щоб було від Бога,
Життя легка була дорога.
Хай помагають небеса,
Будуть пророчими Слова!

***

А вже лелеки в Україну прилетіли,
Вже прилетіли ластівки й стрижі.
До рідної домівоньки хотіли,
До неньки – чарівної, священної землі.

Лелеки – це наш символ щастя,
Під крилами несли нам мир й тепло.
Ми віримо усе вже нам вдасться,
Це світлий знак – це Бога торжество.

Лелеки, лелеченьки – славні птахи,
Ви – символ віри і любові на землі.
Лелеки, хочем вас благати:
– Летіть до нас, несіть щасливі дні.

Лелеки мир і спокій повертають
І зводять гнізда, де зруйновані хати.
Лелеченьки, вони майбутнє знають:
– Вертайтесь, люди, вже нема біди!

***

А вже весна, як птах, крилом змахнула,
Заквітчала сади й гаї.

– Іде весна, – природа нам гукнула, –
Веснянками понеслися пісні.

Весною хороводи всі водили,
Просили щастя, сили і добра.
Весною Бога всі молили,
Щоб Паска дарувала майбуття.

Веснянки були – як молитви,
Це була вдячність Богу за життя.
З веснянок всі колись зросли ми,
В веснянках – вічність, все наше буття.

Тож відродім традиції народу,
Нехай з'єднає всіх веснянки час!
І дякуйте природі й роду:
– Життя дає людьми нам стати шанс!

***

Білий сніг на зеленому листі,
Білий сніг навесні.

І зима не у пору на місці,
Це зими запізнілі ще дні.

Білий сніг повернути все хоче,
Білий сніг, наче сон.

І зима нам весною лоскоче,
Бо весна для зими гарний фон.

А зима уже сили не має,
Як орда, що напала на нас.

І весна добре знає:
Перемоги й життя настав час.

Білий сніг, він розстане,
Попливе у дзвінких потічках.

Мудрий казку розкаже
Про усе, що ми бачили в снах.

***

А ми в житті багато пережили
І бачили сумні й веселі дні,
Ми вірили, любили і дружили,
Ми були юні, були молоді.

Життя – це самий кращий вчитель!
І універ, де заліки здаєш.
І тільки Бог в житті є покровитель,
А на землі ти правди не знайдеш.

Тут, як в кіно, всі мають свої ролі
І кожен з нас великий є актор.
І по життю ми, як по міннім полі,
Мандруємо, міняємо декор.

Життя – це мрії, сподівання,
Життя – це розпачі й жалі,
Життя – це щастя і пізнання,
Життя – воно завжди в ціні.

Тому воно таке різноманітне,
Поділене на різні почуття,
Воно фатальне і привітне,
Найвища цінність – неповторне «Я».

Любіть, живіть і будьте вдячні
За цей дарунок нашого Творця,
Щасливі будьте, хто в дім цей входить,
Шануйте мить, бо мить і є Життя!

***

І сльоза, як бурштин,
І затверділа у часі.
Все з земних величин,
Актуальних наразі.

Сила стислась в кулак
І завмерла в чеканні.
З неба є уже знак,
Хто є справжні обрані.

Все в скрижалях дано
І заховано в душу,
Щоб не впасти на дно,
Бог літати нас змусить.

Чом же крила свої
Ми утратили, Боже?
Заповіти твої
Осягнути ми зможем!

Ми змарніли усі
І духовно, й морально.
І тепер, наче в сні,
Ходим всі із вуаллю.

Плечі є,
Але крила пропали.
За скарби всі земні
Свої душі продали.

Тепер сльози і страх,
Зло то всюди із нами.
А людина є Птах,
І у снах – ще мандрує Світами!

***

Без Бога – нація глуха,
Яка позбавлена порога.
Або сліпа, або дурна,
В гріхах її дорога.

Народ без Бога – це юрба,
Народ подібний стаду,
Їм не допоможуть небеса
І служить нечисть їм так радо.

Без Бога що ми в світі є?
Без Бога – нам ні до порога.
Дороговказ один стає:
Шукайте і йдіть до Бога!

***

Одиво! – тут пройшла весна!
Сліди її видно повсюди.
І розпускає котики верба,
Чаруються вже запахами люди.

І де торкнулась, квіти розцвіли,
Підсніжники всіх весело вітають.
І синь із неба фіалки заплели,
І про весну нам птахи радісно співають.

Весна – красуня горда, молода,
Вона в ласкавих подихах ранкових.
І серце так стривожила краса
Від днів казкових і погожих.

Іде весна – це відчують всі,
Несе для нас такі прекрасні дні!
І чарівницею пробуджує життя,
Дарує мрії і веде у майбуття.

***

І тануть, тануть роки, наче віск,
Горять нам сонцем ясным,
Тікають миттю вічності у вись,
Лишаються фільмом прекрасним.

Наша свіча палахкотить,
Серце, як вогник, сяє.
Життя згорає, наче мить,
Наша душа все знає.

Свіча, як сонечко, горить
І віск тихо стікає,
І пульс відстукує нам ритм.
Невже усе минає?

Свіча, як відліку наш час,
Який нам дав Всевишній.
Життя, як спалах, що не згас,
Святий ти був, чи грішний.

Свіча горить вогнем буття,
Життєві бурі гасять.
Та вогник світить, як зоря.
Прожите в нім всі бачать.

Гори, гори, моя свіча,
Сіяй в небі зорею.
Дай, Боже, мудрості сповна,
Нести свій хрест стежиною своєю.

***

І біль, і сльози розуміння,
І крізь терпіння є прозріння.
Душа, неначе струна вся,
Скрипаль – то є саме життя!

А серце, серце в грудях б'ється,
Усе є гра – воно сміється.
І тільки розум завмирає,
Від Бога імпульсу чекає.

А почуття усі рікою
Пливають швидкою течією.
Вливаються у океан:
Це всіх бажань земних – екран.

А ми кудись усі ідемо,
Чогось небаченого ждемо.
І кожен з нас – в Божім оркестрі,
Не чуєм часто ми Маестро.

І лине музика в світі
Із воєн, скупості, біди,
Із нарікань і заздрості,
В нерозумінні благості.

А Всесвіт нам настрій дає,
Щоб ми Людьми усі були!
Щоб із любові й доброти
Всі душі – щастям розцвіли!

Тож чуйте духу камертон,
Нехай мажорний буде тон,
Хай фальш у серце не ввійде,
Нехай душа в Раю живе!

***

Прозпускається вже цвіт,
І соком радують берези.
Пройшов цей непомірний рік
З благань і сліз, який всіх протверезив.

Пройшов і в весну увійшов,
Ввійшов, як символ переможний.
І бузьок вже гніздо знайшов,
Та березень ще нам тривожний.

Вже йде весна – несе красу,
Іде царівна неповторна.
Прожите сплетено в косу,
А дні чимдуж біжать моторно.

А ось уже і піст настав,
Очищуєм себе й довкілля.
І новий день уже постав,
Вже вийшли всі з свого «підпілля».

На сході знов чуєм – бої,
Серця і думи у вогні.
І дні життям благоговіють,
А фермери поля вже сіють.

Життя розмірено іде,
Наводить лад у господарстві.
Кожен отримає своє
В земному, чи небеснім царстві.

Ну, а кругом уже весна,
Хоч десь зима приходить в гості.
А наша ціль у всіх одна:
ХАЙ БУДЕ МИР! –

говорим в переможнім тості.

***

Наш дух росте – наш дух міцніє,
Ні зброї кращої немає.
Наш дух і дух України:
Ми вільні, сильні, ми – єдині!
Родився дух в кожній душі,
Ми сила стала на землі.
Ми з духом своїм зможем все,
Життя збудуємо нове.
Бо проти духу, нема зброї,
Наш дух – то єдність в волі.
Наш дух із Богом постає
І у майбутнє нас веде.
Родилась нація нова,
Від прадідів усе взяла.
Ввібрала в себе силу й слово,
Ввібрала час і нашу долю.
Тож кріпни, дух наш, і рости,
Творець, його благослови,
Щоб на землі він правив всім,
Щоб був щасливим кожен дім.
Відчуйте дух, що в вас вже є,
Він впевненості додає,
Наповнить кожну клітку й атом,
Він стане батьком, стане братом.
Нас не здолає вже ніхто,
Хай згине ворог, згине зло!
Ми є народ і ми є сила,
Нас Богородиця благословила!
Хай дух Україну поєднає,
Нехай просвітить, світлом сяє,
Хай дасть натхнення, віри, волі,
Ми разом стали ковалями долі!

***

Вцей день, що березень дарує,
У день весняний, день ясний,
Хай кожна жінка нас чарує,
Як сонця промінь осяйний!

Хай розквітає кожне серце
Весняним цвітом навкруги
І посмішки, наче веселка,
Єднають щастя береги!

Весни, любові, добра й Миру,
Щоб ви коханими були,
Життям ідіть ви без упину,
Ви світ цей на руках несли.

Хай кожен день буде святковий,
Даруйте радість і життя,
Ведіть у світ ви свій казковий,
Там, де є жінка, – майбуття!

***

Ядні усі в букет життя сплітаю,
Із кольорів і запахів вони.
І кожен день, як сонце, зустрічаю,
Піснями у всесвіті небачені веди.

А дні усі, як водоспади,
Як вітри буйні і легкі.
І дні летять, як білі снігопади,
Сніжинки – неповторні, чарівні.

А дні летять, як зорепади,
І хвилями несуться по морях.
Я дні мої хочу обняти,
А вони хмарами сміються в небесах.

О дні мої, ви – щастя й радість,
О дні, ви серця часточка мого!
О дні, ще скільки вас зосталось?
Захоплююся вами,
Ви неповторне і пригодницьке кіно!

***

До нас уже спішить
Весела, радісна, дзвінка,
Природа зі сну уже проснулась
І сонечком нам посміхнулась.

Іде весна, весні – дорогу,
Забудьте смуток і тривогу,
Черпайте сили у природи,
Ідіть в поля, ідіть у гори.

Радійте проліскам у лузі,
Несіть цю радість вашим друзям,
Весна дає усім нам сили,
Щоб були радісні й щасливі.

Усе весною оживає:
Пташиний хор в полях співає
І квіти нам дарують вроду,
Життя – наснагу й насолоду.

Весна. І серце в грудях б'ється,
Співає ліс, небо сміється.
Весна – це щастя безкінечне,
Привітне, щире і сердечне.

Тож зустрічайте кожна мить,
Від щастя серце хай щемить!
І зустрічайте ви весну,
Таку нестримну й молоду.

Ода честі

Були товариші чотири,
Які завжди собі дружили.
Це – вітер, честь, вода, вогонь,
Родились всі з Божих долонь.

Вони завжди дружили всі
І помагали чим могли в біді.
Не полишали один одного ніколи,
Вони були вінцем природи.

Але в один прекрасний час
Рішили, що розлука сили їм додасть,
І розійшлися по земних просторах,
Де кожен був учителем, пророком.

Вогонь усім допомагав,
в кожній душі він запалав,
А честь у серце увійшла:
величний дух її постав.
Вода наповнила простори,
Вітер був провідником у долі.

Коли вони зустрілись знову,
Хотіли дружбу взяти за основу.
Їм честь сказала так:
«Той, хто покинув мене раз – ВЖЕ
ЧЕСТІ НЕ ПОВЕРНЕ ВІН НАЗАД».

***

Нехай весна приходить чарівна!
Заходить в парки, гори і ліси,
Іде із краю в край
І нам дарує сонячний розмай.

Серця наповнює любов'ю і теплом
І захистить безпечним всіх крилом.
Дарує свята ніжні, весняні,
Дарує квіти перші – весняні.

Іде весна, несе красу,
Ми бачим: паростки з'являються в саду.
І птахів кличе у політ:
«Вертайтесь в наш казковий світ!».

І серце радісно тріпоче у грудях,
Виє гніздо для пташеняток птах.
Іде весна з дощами і теплом,
Іде весна з любов'ю і добром.

Нехай же все розквітне навкруги,
Нехай же згинуть кляті вороги!
Розтануть снігом, кригою пливуть,
Нехай дороги в дім свій не знайдуть!

Іде весна усміхнена красна,
Іде привітна, юна, чарівна.
Стрічайте всі ВЕСНУ СВОЮ,
Живіть щасливо в рідному КРАЮ!

До дня народження Лесі Українки

Крізь сльози, болі і жалі,
Кішла крізь терни всі земні.
Зуміла бачити життя,
Нести любов у майбуття.

Терпіла, вірила удачі,
В серце впліталася печаль.
Із казки у реальність наче
Неслась в невідому даль.

Як Мавка, чарівна, ніжна
Була у неї душа.
Лукаш грав на сопілці,
Звучала «Пісня лісова».

Незламна, тендітна, вільна.
О, як їй хотілось життя!
У віршах – принцеса і царівна.
У всесвіті неслась душа.

Всім гордо і сміло сказала:
«Я – дочка народу свого».
І світу вона доказала;
Вкраїна – вершина всього.

Живи у серцях, Українко,
Живи на чарівній землі,
Хай пісня і слово незмінно
Наснагою будуть душі!

***

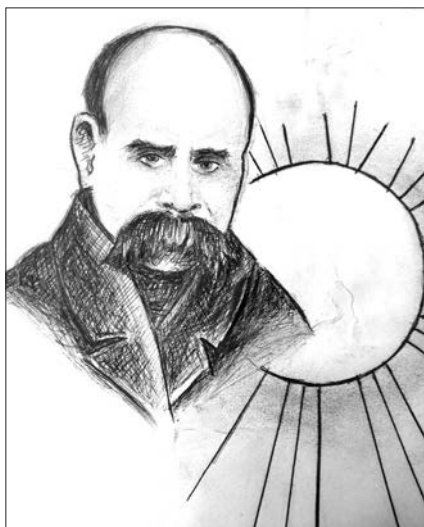
Красивих тіл на світі є багато,
Красивих душ так важко віднайти.
Все, що блищить, не золотом обняте,
Які слова, як правду, сприйняти?

Красивих – зустрічаєм часто,
Милуємось відточеністю тіл.
Красивих нам забути важко,
Краса – це Божий є наділ.

Та часто світяться від щастя люди.
Від них, як сонце, випромінює добро.
Це праведні, красиві душі,
Ми відчуваєм їхню мудрість і тепло.

Ми відчуваєм, часто бачим,
Кому і що Боги дали.
І за красу не все пробачим,
За добре слово – все би віддали.

Так хочеться, щоб всі були щасливі,
Так хочеться гармонії усім.
Так хочеться, щоб всі були красиві,
Щоб від любові – серця чули дзвін!

***

Знову й знов – чуєм віщі слова,
Що залишились завше у серці, –
Дзвоном кличуть, несуть в небеса,
І молитва до Бога несеться.

Хай летить вона понад гори й ліси
І у кожному серці озветься,
Хай почує її всяка суцця душа
І в любові хай кожен проснеться!

Хай всі чують ці віщі слова,
Які гріють нам душу і серце,
І лунає молитва свята,
Це любов, що усім нам дається!

***

*Якби ви вчились так, як треба,
То й мудрість була би своя.*
Т. Г. Шевченко.

Якщо б ви вчились так, як треба,
Робили все, як Бог велів,
Не було б плакати потреби,
Не було б сліз від гірких слів.
Якби ж то в тому горе,
Якби своє ви берегли,
Якщо б ви жили так, як браття,
То не було б тепер війни.
Уже давно усе відомо,
Що хата своя – оберіг,
Бо в ній і правда є свідома,
У ній є міць, у ній свій рід.
У вас останнє забирають,
Ви свого не уберегли.
Тепер на світі усі знають:
По душу вашу вже прийшли.
А ви? Вас просять: «Схаменіться!»,
А Вам всі кажуть: «Пробудись!
До Бога, Віри поверніться
І хто є поруч, придивись».
На рубежі усі на кручі,
Уже волають небеса:
«Ви мудрі, ви могучі,
Ваш вибір – йти у майбуття».
В нас Україна, рід і мати
І мудрість віковична вся,
Свободу будем захищати,
Бо Воля нам дає життя.

***

Сила духу, що всюди є з нами,
Про яку ми завжди пам'ятали,
Силу Бога, що в серці ми носим
І яку ми у Господа просим.

Сила духу, що є у людині
І у звірах, і всякій рослині.
Сила духу, яку не здолати,
Про яку нам усім треба знати.

У хвилину важку вона з нами
І в бою нас не можна здолати.
Ми – незламні, бо духом є сильні,
Ми – безсмертні, бо духом є вільні.

І коли ми все об'єднаєм,
Силу Бога і свою з'єднаєм...
Ми народ вільний, мудрий, могучий
І веселий, і щедрий, співучий.

Тож живім ми під сонячним небом,
Щоб був кожен щасливим й веселим,
Щоб достаток був в кожному домі
І любов була в кожного долі.

Хай Господь береже Україну –
Найкращу, величну, єдину.
І єднає усіх українців,
Щоб всього у нас було по вінця!

***

Зима неначе припізналась,
Прийшла неждана і сніжна,
Усім нам казкою приснилась –
Велична, гарна, чарівна.

Зима морозом нас дивує,
Дерева сріблом одягла,
І снігом білим зачарує,
Зимі радіє дівтора.

Зима про себе нагадала,
Проблеми й радість принесла,
Земля на зиму так чекала,
Снігом прикрасила поля.

Зима із неба сипле снігом
І віхола вже за вікном,
Пухнастий сніг лягає сріблом,
Зігріє землю всю теплом.

І ми радіємо, як діти,
Дитинство в гості знов прийшло,
Так весело зиму зустріти,
Казкову мить нам принесло.

***

Все позабудеться: радість й печаль,
Як бризки шампанського, хай зникне жаль.
Налийте й випийте за всі роки,
Згадайте всіх, хто помогли.

Все переміниться, наче в кіно,
Все позабудеться, що є й було.
Налий шампанського – це за життя,
Налийте й випийте за світ добра.

Все переміниться, вдаль полетить,
Усе, що з нами є, – це тільки мить.
Хороше згадуйте: дні і роки,
Просіть у вічності в небо піти.

Все є примарами, що манить у даль,
Лиш децибелами радість й печаль.
Усе є хмаркою, наче туман,
Радість веселкою – це серця стан.

Хай щастя збанками наллє добра,
Весело грається в дворі дівора.
Налийте й випийте, тост Ви скажіть:
– Хай все в нас зміниться! В Мирі живіть!

З Благовіщенням!

Ця Блага вість усіх зігріє,
Несе любов, несе надію.
Дарує віру в Боже царство,
І вірять люди – все удасться.

Хай Блага вість буде із вами,
Хай Блага вість прийде словами,
Хай кожен чує небеса,
Хай Бог дарує чудеса!

Благословіння нам усім,
Хай Блага вість прийде в ваш дім!
Благословляє всіх природа,
Життя дарує в нагороду.

Хай Благовіщення святе
Душу до Бога піднесе!
Готує нас усіх до Паски,
Бог нам дарує свою ласку.

Любов'ю всіх благословить,
Від серця радість піднесить.
Дивуйтесь, як весна зиму приймає:
Благою вістю Бог вітає.

***

О доле, доленько, долюся,
За тебе Богу я молюся.
З тобою йду я по життю,
З тобою хрест я свій несучу.

О доле, що мені дана,
Ти в світі лиш така одна.
Ти оберіг і талісман,
Ти корабель – я капітан.

О доле, виткана із снів,
О доле, ти з усіх світів.
Тебе батьки прями ночами,
Всі сподівання й мрії вклали.

О доле, все у тобі є,
Твій образ у мені живе.
Ти від народження до тризни:
Тобі служу і ще Вітчизні.

О доле, будь благочестива,
Будь добра, щедра, не зрадлива,
Будь зіркою у синім небі,
Будь Ангелом, який в потребі!

О доле, вишита нитками,
Ти, як руно, ведеш світами.
Ти є любов, надія й віра,
Ти є добро – ти Божа ліра.

Тож, доле, ми з тобою в парі,
В житті гуляєм на забаві.
Підем дорогами буття,
Які ведуть у майбуття.

***

Знову й знов – чуєм віщі слова,
Що залишилися завжди в серці.
Дзвоном кличуть, ведуть в небеса
І молитва до Бога несеться.

Хай летить вона понад гори й ліси
І у кожному серці озветься,
Хай почує її всяка суцця душа
І в любові хай кожен проснеться!

Хай всі чують ці віщі слова,
Які гріють нам душу і серце,
І лунає молитва свята,
Це любов, що усім нам дається!

***

А білий сніг, як полотно,
Малюнок того, що було.
Хоч віхола все замела,
Картина, як міраж, жива.

А білий сніг, наче вуаль,
Хоча чогось усе ж нам жаль.
Покровом замете минуле,
Яке ми все ще не забули.

Цей білий сніг, неначе пух,
Нам сипле холодом із неба.
А заметіль питає вголос:
– Чого, земляни, вам ще треба?

А сніг іде, летить, кружляє...
Все замело, не видно краю.
Навколо: біле, свіже, чисте,
Зима прекрасна і ігрива.

Зима згадала нам про себе:
«А я прийшла. Таку Вам треба?
Я всіх вас хочу пригорнути,
В минуле все перегорнути».

Зима – у лютому лютує,
До перемін усіх готує.
Несе нам добру, благу вість:
«Війна піде, як ваш незваний гість!».

***

Чи лихословлять солов'ї?
Задумайтесь, українці, всі!
Чи це можливо взагалі,
Щоб шкодили самі собі?

Ми мову звемо солов'їна,
Найкраща і неповторима.
У ній є все: від роду й Бога,
У мові є всьому підмога.

Тож хай звучить, радість дарує,
Як солов'їний спів чарує!
Хай ллється мова, як вода:
Прозора, чиста і дзвінка.

Чи лихословлять солов'ї,
Із чиїх уст слова лихі?
Якщо у серці є любов,
Яка іде з людських основ,

Щоб джерело чисте було,
Щоб все в краю у нас цвіло.
Щоб радість була і любов,
Звільняйте душу від оков.

Хай лине пісня солов'я –
Весела, радісна, дзвінка,
І щастям повниться душа,
Бо з Богом слово нас єдна!

Радій, Україно, Бог з тобою!

***

Пам'яті Дмитра Павличка

Його два кольори в житті,
Що від народження до тризни,
Сумні й щасливі дні,
Для слави роду і Вітчизни.
Два кольори в його житті
Переплелись, як дні у долі,
Вели крізь бурі всі земні
І квітами зростали в полі.
Два кольори, а в них життя
Від гір Карпатських – до столиці.
Не було більше вороття,
Гармати гримали й дзвіниці.
Два кольори – саме життя,
Які тулив до свого серця.
Служіння до самозабуття,
Усе нам пам'яттю озветься.
Два кольори у засвіти,
Забрав у вирій безкінечний.
Та будуть з нами назавжди
Два кольори – наш світ правічний.
Два кольори – радість й печаль,
Два кольори, як дві дороги.
Два кольори – безмежна даль,
Два кольори – жалі й тривоги.
Він спочива у ріднім краю,
На гори сині споглядає.
І вишиванкою у гаю
Йому веселка з неба сяє!

***

— А як вам там, на чужині?
Короткі ночі, довгі дні...
І як живеться вдалині?
— Летим у снах в рідні краї.

— А що на серці і душі?
— Вкраїни щирії пісні.
— А що ви бачите у снах?
— Є сльози зранку на очах.

А вдалині, на чужині,
Птахами линею до рідні.
А там, в чужих краях,
У клітці, як той вільний птах.

О чужина, така гірка,
Подяка за усе сповна.
Не стала матір'ю усім,
Впустила нас гостинно в дім.

Як дерево, що на вітрах,
Посаджено у інший сад.
Коріння пам'ять бережуть
Про край, де рідні всі живуть.

Погнала доля нелегка
І прихистила чужина.
Та знов прийде краса-весна,
Вернуться птахи до гнізда.

Прилинею з ними на крилах,
Вернемось в край, як білий птах.
Поклонимся рідній землі,
Всім друзям, близьким і рідні.

***

Вона була прекрасна, чарівна!
Вона була Богиня.
І задивлялись всі сповна,
І відчували – справжня Берегиня.

Її хотіли так чоловіки,
Закохувались і згорали.
Писали і ходили, стерегли,
О недосяжна! – так казали.

Вона цінила волю і себе,
Завжди вона була безпечна...
Не бачили куди і з ким іде,
Була на висоті – це безперечно.

Сама робила вибір свій
І часто помилялась.
Така прекрасна вся із мрій,
Вона з життям, неначе, гралась.

Її так часто обговорювали всі,
Жінки її не розуміли.
І тільки дозволяла в сні,
Щоб крила в небо полетіли.

І заздрили її чарівності й красі
У молодих і зовсім юних.
Вона була завжди на висоті,
Шукали порівнянь в красунях.

Тепер таких уже нема,
В природі все перемінилосьь.
Заручена, напевно, не була,
А може, це тільки наснилосьь?

***

Ми клич Тараса всі почули,
Цей клич через серця пройшов.
Слова Пророка не забули,
Цей клич, як дзвін, усіх знайшов.

Ми знаєм ці слова пророчі:
«Борітеся! Ваш час прийшов!».
Ми вірим, знаєм, в змозі,
Бог помагає, Бог зійшов.

Слова Шевченка в серці носим,
На Стязі майорять завжди.
Ми переможемо, все ми зможемо,
Ми об'єднатися змогли.

Тарас про все оповідав,
У своїх творах нам доніс.
Будив і сумніви розвіяв,
Щоб дух зміцнів і дух возніс.

Тарас завжди із нами,
І «Заповіт» – нам Славнем став.
Ми йдемо нелегкими стежками,
Дзвін задзвенів – наш Час настав.

Тож час «Могили» всі згадати,
І пам'ятати, хто «Кацап».
І «Катерин» пора спасати,
Щоб кожен жив – і був, як Пан.

***

В каміні палахкотить вогонь,
Горять дрова і жар навколо,
Тепло від дотику долонь,
Так затишно і так казково.

Згорає все у цім вогні,
Всі негаразди і незгоди,
Прожиті роки і всі дні,
Все без прикрас і позолоти.

Камін потріскує вогнем,
Приносить спокій, насолоду.
Та десь на серці є ще щем,
Думки навіюють тривогу.

Вуглинка хочуть щось сказати,
Вогонь дарує справжнє диво.
Час зупинивсь. О! Благодать!
І сріблом зір ніч притрусило.

І тільки душі гомонять,
І свічки тихо плачуть воском,
А серце хоче світ обняти,
Щасливим нам озватись тостом.

В очах відблискує вогонь,
Вино ще ніжиться в бокалі.
Вся ласка в дотику долонь,
Яка веде в незнані далі.

***

Орел могутній, сильний птах
Гордо несеться над землею.
Його ми бачим в небесах,
Чарує величчю своєю.
Його ми любимо усі,
За мужність поважали.
Володар неба на крилі,
Його не приручали.
Учитись треба у орла,
Він рід свій зберігає,
На схилах виє він гніздо,
У друзях кручі має.
Орлиця має ритуал,
Собі орла шукає,
Гордо летить крізь шторм і шквал
І пару вибирає.
Гілку у дзьоб вона бере,
Летить високо в небо,
Орлів з собою ввись веде,
Їх випробувати треба.
Гілку пускає з висоти,
Яку орел впіймає,
Випробування зміг пройти, –
Того і вибирає.
Бо той орел зуміє все:
Орлят він захистить,
Гніздо орлине збереже,
Орлят літати навчить.
Коли літати прийде час,
Орлят штовхнуть з гнізда,
Орел їх на крило візьме,
Їм не страшна біда.
Учитись треба у орлиць,
Щоб вибір був стійкий,
Щоб гордо вдвох летіти ввись,
Щоб дух був їх близький.

З Благовіщенням!

Хай Блага вість до нас іде,
Що Україна була й Є!
Благословляють небеса
На добрі і благі діла.

Хай Блага вість усіх єднає,
Що Україна Воскресає,
Очищується від орди,
Благаєм Бога: «Поможи!».

Хай прийде Блага вість до вас
У світлий і величний час!
Несе всім радість і надію,
Нехай здійснить завітну мрію!

З Благословінням, українці!
Любові й щастя вам – по вінця,
Нехай благою буде доля,
Хай прийде Мир і буде Воля!

Ця Блага вість

Ця Блага вість усіх зігріє,
Несе любов, несе надію,
Дарує віру в Боже царство,
І вірять люди: все удасться.

Хай Блага вість буде із вами,
Хай Блага вість прийде словами,
Хай кожен чує небеса,
Хай Бог дарує чудеса!

Благословіння нам усім,
Хай Блага вість прийде в ваш дім!
Благословляє всіх природа,
Життя дарує в нагороду.

Хай Благовіщення святе
Душу до Бога піднесе!
Готує нас усіх до Паски,
А Бог дарує свою ласку.

Любов'ю всіх благословить,
Від серця радість піднесить.
Дивуйтесь, як весна зиму приймає:
Благою вістю Бог вітає.

***

І тануть, тануть роки, наче віск,
Горять нам сонцем ясным.
Тікають миттю вічності увись,
Лишаються фільмом прекрасним.

Наша свіча палахкотить,
Серце, як вогник, сяє.
Життя згорає, наче мить,
Наша душа все знає.

Свіча, як сонечко, горить
І віск тихо стікає,
І пульс відстукує нам ритм:
Невже усе минає?

Свіча, як відліку наш час,
Який нам дав Всевишній.
Життя, як спалах, що не згас,
Святий ти був, чи грішний.

Свіча горить вогнем буття,
Життєві бурі гасить.
Та вогник світить, як зоря,
Прожите в нім всі бачать.

Гори, гори, моя свіча,
Сіяй в небі зорею.
Дай, Боже, мудрості сповна,
Нести свій хрест стежиною своєю.

***

Хай обнімає всіх Господь
І приголубить, заспокоїть діток,
Любові дасть усім Пророк,
Щоб душі піднялися до зірок.

Обнімайте ви близьких усі
І тепло подаруйте сердечне,
Пригорніть у день і вночі,
Ваша ніжність буде безперечна.

Посміхайтесь людям і небесам,
Посмішка хай всіх зустрічає!
Щоб кожен відчув, він не сам,
Що Господь й сім'я оберігає.

Пригорніть ви квіти до лица,
Пригорніть дерева в лісі.
Хай мурликає від щастя кошенья,
Ластівки гніздо зведуть вам в стрісі!

Вам розкриється природа у красі,
Сонце усміхнеться із-за хмарки
І росинки діамантами в траві,
Де над морем пролітають чайки.

Радості – на кожен день,
Щоб він був прекрасний, незабутній,
Щоб душа співала вам пісень,
І Творець у всьому був присутній.

***

На Водохрестя – вода свята
І Дух Господній в ній ожива!
В водах Йордану Христос хрестився
І голуб білий в небі явився.

Провісник миру і благодаті,
Ми духом Божим нині обняті.
Вода очистить душу і тіло
І забере, що наболіло.

Радійте, люди, у вас – Божа воля,
Благословенна хай буде доля!
Бог входить нині у кожную хату,
Кожну родину зробить багату.

Мороз хрещенський – всіх привітає.
– Христос Хрещається! – люд промовляє.
Тож будьте веселі, щасливі, здорові,
Вам Миру і Віри, Надії й Любові!

***

Зустрічає мороз на світанку,
Зорі ясні кришталем зійшли.
Йдуть до храму із збанком,
Щоб святої набрати води.

Всі в святково піднесенім дусі,
На Йордан – найсмачніша вода
На ріці у прорізанім крузі,
Де хрестом чистять все небеса.

Це Христос у Йордані хрестився,
Дав Надію і Віру в життя.
Новий світ народився
І говорять до нас небеса.

Відчуваємо Божу присутність
І стає нам відомою сутність.
Де Хрещається кожна душа,
Буде Воля на всії свята.

І по вірі усім нам воздасться,
Мрії збудуться наші земні.
Хай з любові усім буде щастя,
Будуть світлі і радісні дні!

***

Йорданська вода на Хрещення
Нам небо на щастя дає.
І духа благословення
До кожного в дім най прийде!

Вода на здоров'я і вроду,
Вода від напастей усіх,
Знімає усі перешкоди,
Очищує зроблений гріх.

Тож Божого благословіння,
Любові, здоров'я, добра,
Хай зійде Господнє прозріння,
Бажання здійснять небеса!

Христос, що Хрещається,
Любов'ю усім нам воздасть,
Хай кожна душа очищається
І Божа зійде благодать!

***

Чи запитає Бог про твій будинок
Чи як у ньому жив?

А запитає про твій вчинок,
Кого ти у будинку прихистив?

Чи запитає Бог про твої статки,
Про цінності, які у тебе є?
А запитає: «Бідні були у достатку,
Чи помагав, коли біда в людей прийде?».

Не запитає Бог, які у тебе очі,
Якого кольору вони?
А запитає: «Кого зігрів посеред ночі,
Кому любов і радість принесли?».

Не поцікавиться, ким працював, де вчився,
Яку посаду ти займав?
А питає, чи робити ти добро навчився,
Як відносився до людей і як сприймав?

Богу цікаво, як душа розвилась,
Які емоції у Всесвіт посилав?
І не цікаво Богу, слави чи добився,
А як ти людям й Богу помагав.

Напевно, що для Бога є важливо,
Щоби в гармонії прожив
І щоб природу щиро,
Як матір, серцем ти любив.

Щоби душа – любові була камертон
І почуття гармонію співали в унісон.
Щоб люди квітами розквітли по весні,
Щоби в любові й мирі щасливі жили на землі.

***

Новий рік до нас приходить
В сніжну заметіль,
В кожную хату він заходить:
В казку ти повір.
Новий, «Старий»
Ми чекали,
Він до нас спішить,
І щедрівки заспівали –
Свята світла мить.
Засівають щедро в хаті
Радість і добро,
І вінчують, прославляють
Боже Різдво.
Тож і ми вас привітаєм,
Зичим земних благ,
І Христа усі вітаєм –
Він є серед нас.
Щоб не знали ви хвороби,
Здорово жили,
Щоб любили, посміхались,
Щасливі були.
Хай Господь Благословіння
Шле в вашу сім'ю
І на нашу Україну,
Рідну і святу!

***

Сьогодні у хаті вертеп вам засіє
На радість і щастя, любов хай
Вас гріє,
Хай вірус пропаде, як сніг навесні,
Щоб були в Вас світлі і радісні дні!
Здоров'я щоб було у Вашому домі
І також достаток, щоб був ще при ньому.
І діти, і внуки в вас були щасливі,
Щоб були сусіди веселі й вродливі.
Щоб жито й пшениця була у засіках,
Щоб люд не скитався по білому світу.
Україна щоб стала могутня й багата.
Господньої ласки ще всім побажати.
Хай кожен засіє усе, що він хоче,
А все, що погане, від нас хай відскоче!
Тож будьте веселі, здорові й багаті,
Багато ще років нам всім зустрічати!

***

Засівайся, пшениця і жито,
Щастям повнись, рідна земля.
Небо людям відкрито,
Славить Господа кожна сім'я.

Сійся щедро, насіння,
В кожній хаті й дворі.
Щоб Любові проміння
Було в кожній душі!

Спозаранку засієм,
Принесем благодать,
Засівальникам вірим:
Бог усім нам воздасть!

Сійся, жито й пшениця,
Дай всім щастя й добра,
Щоб усяка пашниця
В нас в засіках була.

Україну засієм,
Хай почує весь світ:
Все зробити зумієм,
Ми – найкращий є цвіт!

***

Чарівний вечір вже іде,
Ця ніч казковою буде,
Коли збуваються бажання, —
Маланка з вечора до рання.
І Щедрий вечір вас зустрине,
І радістю усіх обійме,
І помандрує у світи,
Де все з любові й доброти.
І місяць човником у небі
Всім помагає по потребі.
І радість множитья, як зорі,
І душі в щасті і любові.
А Всесвіт силу посилає,
Усіх в гармонії єднає.
Маланка йде до Василя,
Ця ніч дарує всім дива.
Вареники скачуть самі
Одним лиш помахом руки.
Все оживає у цю ніч,
Живою стане в хаті піч.
Збуваються таємні мрії
І всі забуті вже надії.
І Щедрик світом вже мандрує,
Земля радіє і святкує.
Чарівний спів всіх об'єднає
І Бог любов'ю обіймає,
І всім дарує свою ласку,
І поведе в щасливу казку.
Засіє радістю й добром,
Любов'ю, щастям і теплом.
Відродить в душах усім віру,
Серце надією зігріє.
Дасть Україні мирну днину
І силу, що є незборима.
Пошле Вкраїні славну долю.
Нехай здійсниться БОЖА ВОЛЯ!

***

Місяць стиглим горіхом
Світить з неба вночі.
За столом пахне хлібом...
Щедрий вечір настає на землі.

Розсипаються зорі,
Наче мак у куті.
На Василя бажають
Люди щастя собі.

Щедра жде всіх вечерея
І палає свіча,
І Маланку чекає
За столом вся рідня.

Хай щедрює Маланка,
Новий Рік настає!
Ніч чарівна до ранку
Сповнить бажання твоє.

Небо двері відкрило,
Щоб здійснилось усе.
І в душі пробудило:
Бог нас любить і жде!

Хай щасливим в вас буде
Кожен рік, кожен день,
Добро вас не забуде
І любов вам співає пісень!

***

Вже Щедрий вечір входить в хату,
Іде щедрівка по землі.
Вечерю щедрю і багату
Ми накриваєм на столі.

Замаланкує нам Маланка
І спалимо ми дідуха,
Засіємо на щастя зранку,
Щоб була щедрою земля.

І другий празник на порозі:
Щедра вечеря на столі.
Зорі срібляться на морозі
І світло так стає душі.

Хай щедрик весело щедрює
І Новий рік із ним прийде,
Благословення Бог дарує
І Благодать в душі буде!

Хай трембітають у трембіти,
Відлуння по землі пройде,
Що Воскресає Україна
І гордо у майбутнє йде!

***

Тиха ніч і тільки зорі
Світять ясно з вишини
І пливуть вони велично,
Наче в морі кораблі.
Тільки мати біля ясел,
Усміхаються уста,
Бо в колисці спочиває
Тут народжене дитя.
До чола зорі торкнулись,
Очі матері горять
І ніхто їх не турбує:
Всі спокійно, тихо сплять.
І зоря зійшла яскрава,
Небосхил весь засіяв,
Вона світу сповістила,
Що родився людям Цар.
Це спасіння – Божий дар.
І тобі з усіх країн
Три царі дари дали,
Миро, золото і ладан
У дарунок принесли.
Волхви світу сповістили,
Що Спаситель на землі,
Щоб його всі шанували:
І дорослі, і малі.
Тиха ніч іде до ранку,
Зорі гаснуть в вишині,
Колиха матір дитятко –
НАЙЦІННІШИЙ ДАР ЗЕМЛІ!

З Різдвом Христовим!

Різдво до хати завітало,
Вечеря пахне так духмяно
І свічка світить, як зоря,
Єднається уся сім'я.

Вечеря щедра на столі
І дідух, й сіно у куті,
І колядує коляда,
Молитва Богові луна.

Кутя – є символом життя,
Що є початок без кінця.
Це дар Богам і духам роду,
Це – символ міцності народу.

Вечеря – дійство чарівне,
Воно одвічне, неземне.
Єднає нас зоря небесна –
Христа народження чудесне.

І славить, славить коляда
Живе народження Христа,
Єднаєм з Богом душі свої,
Бажаєм всім: «Будьте здорові!».

Вертеп іде із хати в хату,
Господар щедрістю багатий.
І зустрічає господина,
Душа щаслива і гостинна.

Дзвенять різдвяні дзвони дзвінко,
Колядники такі привітні.
Земля і небо тут єднаються,
Вітайте, це – ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

***

Небесні дзвони задзвонили,
Ще коляда дзвінка іде,
Різдвяним духом полонили,
Веселе свято всіх нас жде.

Із краю в край, із хати в хату
Лунає коляда дзвінка
І радості навкруг багато,
Усі ми славимо Христа.

Це коляда така містична,
Єднає всіх в святкові дні.
Всім українцям така звична –
Це віра нашої землі.

В святковому многоголоссі,
Де зорі, наче мак в куті,
Ми всі зерно в однім колоссі,
В нас душі чисті і святі.

Радіють всі: Земля і Небо,
Рожденне всміхнене дитя.
Надії нашим душам треба
І віри в світле майбуття.

Вінчують на добро і вдачу,
Вінчує радість і любов.
І в побажаннях всі ми бачим –
Найкраще із людських основ.

Щоб дух наш жив із колядою,
Щоб не закінчилось життя,
Любов'ю, щастям, добротою
Була наповнена душа!

***

Під білим парусом зими
До нас примчаться заметілі,
Нам свята радість принесли,
Зимі ми так усі зраділи.

На небі зорі зайнялись
І ніч чарівна наступає,
З вертепом в хаті всі зійшлись –
Вечеря й свято всіх чекає.

І таїнство у всьому є,
І душі радісні в єднанні,
І час блаженний настає,
І вірою звучить вітання.

Щасливого усім Різдва,
Хай Вифлиемська зірка сяє,
Хай вас вітає коляда
І Бог усіх благословляє!

Христос Рождається в душі
І звістку цю вже кожен знає.
Славім Христа ми на Землі,
Нас Віра з Богом поєднає!

***

Радій, Україно, Бог з тобою!
Ти з піднятою головою
Станеш першою у світі,
Ця віра в серці буде гріти.

Тепер настав України час –
І кожен день, і повсякчас.
Україна віру нам відродить
І новий світ людям народить.

Радійте, люди, і моліться,
І Богу щиро поклоніться.
З нами постане час прозріння
І Бога й світу розуміння.

Вже небо знак усім подало
І світло темряву здолало.
В руках в нас прапор перемоги
І нам відкриті всі дороги.

Відкрийте душі і серця,
Щоб звістка радісна ввійшла.
Ми Православні всі є діти, –
Це кожен має зрозуміти.

Вставай, відроджуйся, Україно,
Ти Божа квітко і перлино!
І об'єднай усі народи,
Які козацької породи.

З Вербною неділею

Верба – це символ України,
Найкращий символ миру і добра.
Ми пам'ятаєм мудрий вислів:
«Де є верба – там є життя».

В вербну неділю ми несем надію,
Вербу освячуєм, як оберіг.
В вербну неділю ми підносим віру
І відпускає небо людям гріх.

Сьогодні вербу «шуткою» ми називаєм,
Говоримо у день такі слова:
«Б'є шутка – вона знає –
За тиждень прийде Паска нам свята».

І ми традицію цю зберігаєм,
Вербові котики, як символи життя.
Вербу, як оберіг, ми вибираєм,
І віримо – верба додому поверта.

Тож відсвяткуємо Вербну неділю,
Хай голуб над Україною злетить,
Нехай здійнить Всевишній мрію:
Хай возвеличить УКРАЇНУ й захистить!

***

Ось така в нас Коляда,
Хай почують небеса!
Хоч без світла ми святкуєм,
При свічах ми повінчуєм.
Хай Христос, що народився
І у Бога що сповився,
Буде в радості й теплі
На Українській нам землі.
Із Народженням Христа
Україна є жива.
Ми попросимо у Бога,
Щоб рідня була здорова.
Щоб закінчилась війна,
Україна розцвіла,
Повернулися до хати
Всі Герої, всі солдати.
Славим ми Христа-дитятко,
Боже славне Ангелятко.
Кожен двір, кожна родина
Прославляє Україна.
Возвеличуєм, святкуєм
І господарів вінчуєм,
Щоб вони у мирі жили,
Не хворіли, не тужили.
Ще ми хочем побажати:
В мирі й щасті процвітати,
Дочекати від тепер
Новий рік, новий вертеп.
Колядуймо, веселімся
І Христові поклонімся.
Хай Різдво і Святий вечір
Подарує щастя велич!

***

Ми жили всі по Ряду,
Були ПоРядними усі.
І Кон був праведним укладом,
І Мир буяв на всій землі.

Вібрації високі мали
І помислами до Богів.
Слово своє чітко давали,
Жив світ – неперевершених творців.

І совість поважали люди,
І честь у ранг ми піднесли.
Кожну людину поважали,
Духом – ми вільними були.

Та Сонця колір поміняли
І землі зникли чарівні.
Забуто все, та не пропав
Той час, що в щасті ми жили.

Були жреці і волхви з ними,
Науки всі вели в світи.
Ішли дорогами прямими,
В гармонії із Богом ми жили.

Тепер обдурені і гнані,
Коріння рвуть нам вороги.
Відновим все і станем знані,
Щоб були Божі ми сини.

***

Де та зима, де заметілі,
Мороз, що кроками скрипить,
І вікна з візерунками веселі,
І білий сніг, що так блищить?

Не прикрашає сніг ялинки,
Не летять до рук сніжинки,
Не грає в сніжки дівтора,
Де ходиш ти, краса – Зима?

Вже коляда Вертеп зробила,
У Вифлиємі зірку запалила.
Є кожухи і є санчата,
Готується кутя у хатах.

А рік прийшов веселий, юний
І грає радістю на струнах,
Вітром горами гукає,
Вас щастя всіх чекає.

Сніг в айфоні можна споглядати
І в сніжні ігри там пограти,
Помандрувати віртуально.
Де є зима жива – реальна?

І ми будем радіти святу,
Накриємо ми стіл багато,
Запалим свічку, всіх пом'янем
І дружно до вечері сядем.

***

Величний, незрівняний час
В технічній величі для нас.
Вік виробу свої дає
І нас в незвідане веде.
Наш час безжалісно краде,
Де забувають заповіді,
Нема куди їх вже подіти.
Мораль від себе відкидають,
Духовність свою забувають.
Бо всім оділи окуляри,
Ведуть незрячих манівцями.
А Ангели розводять крила,
Кричать: «Яка веде вас сила?
Омана в вас перед очима».
І задурманені думки,
А на умі лиш гроші, гроші,
В яких поступки нехороші.
Мораль всі топчуть, виганяють,
І совість всі уже втрачають.
А Бог – у кожному із нас,
Він є і руку вам подасть.
Його Любов є безкінечна,
Вона велична і безпечна.
Культура теж уже кульгає,
А в більшості її немає.
Бо дух у собі загубили,
Духовність хитро підмінили.
А небо чисте і безкрає
На кожного із вас чекає.
О люди, люди, схаменіться!
До Бога, люди, наверніться,
Бо ви усі його частина,
Душа є ваша незборима.
А ви – одурені ягнята
Ідете, страстями обняті.
Без Бога світ стає оманний,

Без Духа – підлий і туманний.
А без моралі і культури
Тюремні і військові мури
У бездну поведуть, до ями.
А вам всім рай пропонували,
Де радість, щастя і любов,
Де люди всі по духу браття,
Любові там горить багаття.
Немає бід, немає горя,
Де Всесвіт – чистий, неозорий.
Де Бог і Ангели літають,
Де душі радість тільки знають.
І де брехні немає місця,
А правда є для всіх провідця.
Хай Дух вам стане парусами,
Думки – щасливими вітрами!
Душа, як компас, поведе,
Бог чує, бачить, жде.

***

А на віях розкішних
Тане посмішка твоя.
Брови – ниточки рівні,
Ти сама, як царівна,
І в очах зоря сяє,
Сонце день зустрічає.
Ах! Ці вії звабливі
І ці очі чутливі.
На обличчі так сяють,
Наче зорі ясні.
А ця посмішка твоя
В серці рани загоїть.
Ти така чарівниця,
Гомінка, круглолиця,
До добра провідник.
І легкою ходою
Ти зовеш за собою.
І, як сонячний промінь,
По землі ти біжиш.
Постривай, чарівнице,
Так краса тобі личить.
Твоя пісня струмочком
Понад гори летить.
Зачаруй, зваб красою,
Поведи за собою.
Поведи в край чарівний,
Неповторний, привітний,
Де казкові простори,
Синє небо і гори,
Де, красуне чарівна,
У красі цій живеш.

***

Чарівні дні вступають в силу,
І Дива душа Всевишнього просила.
Хотілось бачити добро,
Щоб в кожен дім воно прийшло.

Ці дні прийшли – вершиться диво,
У Рік Новий вступили сміло.
І мрії звершаться, повірте:
ЛЮБІТЬ, НАДІЙТЕСЬ І ВІРТЕ!

Ми так чекали всі Різдва,
Народження в душі Христа.
Чекали Бога і Месію,
Хотіли, щоб життя змінили.

Ми всі готуємось до свята,
Де хата святістю багата.
І просим миру і спокою,
Добро впускаєм в душу свою.

Радійте, веселіться, люди,
Хай Дух святий із вами буде!
Серця до Бога піднесіть,
Христа народження прийміть!

З Новим роком!

А ось уже і Новий рік
І серце чує часу тік.
Ми будемо з ним разом жити,
Його не можуть відмінити.

Годинник дзвінко нам проб'є
І старий рік вже відійде.
Новий постане на порозі,
Ми з ним на праведній дорозі.

Всі ми подякуєм Творцю,
Що ми живем в годину цю.
І простимо всіх ворогів;
Любов не має берегів.

Згадаєм рік, що вже минув,
Згадаєм тих, хто нас забув.
Наллєм шампанського бокал,
Хай Новий рік прийде на бал!

Піднімем тост за Мир і Спокій,
Нам рік прожитий є, як сповідь.
Згадаєм тих, хто захищає,
Ми їх в домівках всіх чекаєм.

Ще побажаєм всім Любові,
Будьте Щасливі і Здорові!
А Україні – процвітання,
Хай Бог здійснить наші бажання!

***

Зима прийшла – зимі радійте,
Любіть її і зрозумійте.
Чарівний світ вона несе,
Зима у казку всіх веде.

Мороз малює візерунки,
На Миколая – подарунки.
Сніжинки, як казкові феї,
Різдво в святковій атмосфері.

Зима приносить дітям втіху,
Дорослим – свят, яких без ліку.
Всі веселяться, колядують,
Христа народження святкують.

І Новий рік спішить у гості,
Всі побажання в однім тості:
Щоб негаразди залишити,
В новому році краще жити!

Тож будьте радісні й щасливі,
Здорові і завжди любимі,
Даруйте добрі вчинки світу,
Хай Новий рік несе всім втіху!

***

Зима недовгою була,
Пожартувала і пішла.
Миколай санки свої розпріг
І відпочити сам приліг.

А свята – свята йдуть
І Новий рік заходить в круг.
Різдво, весела Коляда,
На нас – чекають ще дива.

Бог наче все перемінив,
І дав тепло, щоб люд прожив.
Щоб сили зла зламали зуби,
Ми Божа рать – міцні редути.

Іде Рік Новий, рік добра,
Де Перемога нас чека.
Ми повінчуємо Героям:
– Хай всі вони будуть здорові!

Ну а зима ще прийде в гості,
Ще залютує на помості.
Ще буде сніг і хуртовина
Та більшає вже Божа днина.

Впускайте в душі радість й щастя,
Нехай задумане удасться,
Нехай здійсниться ваша мрія
І хай окрилить вас надія!

***

Рік добігає до кінця:
Лишились дні, хвилини, миті.
Дарує радість нам життя,
У Бога праведні сповиті.

Цей довгий рік минув
І птахом у вічність канув.
Хто пережив – той не забув
Цей час, що в серце ранив.

Прожито, випито до дна,
Та шрами залишились в серці.
Хай згине зла уся орда,
Залужний всипле їм ще перцю!

Цей рік повз кожного пройшов
І кожен здав йому екзамен.
Хто загубив, а хто знайшов,
Усе взяли до своїх рамен.

Очистив рік весь негатив,
Забрав усе, що на заваді.
І дав такий нам наратив,
Щоб єдності ми були раді.

Цей рік добіг, залишив нас:
Ми подоросліли і змужніли.
Це зрілості вінчальний час,
ЦІНУ ЖИТТЯ МИ ЗРОЗУМІЛИ.

***

Синички на білім снігу
Сіяють, як стяг України,
Несуть неповторну красу
У стужу зимової днини.

Співають веселих пісень
І в віхолу просяться в стріху.
Пшеничку розсиплемо з жмень,
Ви клюйте, синички, на втіху!

***

Зима ввійшла без переходу,
Вогні ялинки в нагороду.
І запрягла мороз й сніжницю,
І справжню дала ковзаницю.

Місто радіє прохолоді,
Вітрини всі, як нагороди.
Усі готуються до свята,
На подарунки так багате.

А десь є віхоли й метілі,
Війна іде на землі тілі.
А десь є зливи і вулкани,
Хвороби, бідності, нірвани.

Напевно є комусь Дубаї,
Комусь тюрма є у Китаї.
Хтось захищає Батьківщину,
Хтось світла жде кожную хвилину.

А світ несеться у простори,
А на землі такі роздори:
Релігії, що ділять Бога,
Непевність людям і тривога.

Шукаймо те, що поєднає,
Хто цінності, які збирає.
А плутає всіх павутина,
Щоденна і сумна рутинна.

У всіх питання є одне:
Чом справедливність не іде?
Всіх кличе істина одна:
Змінісь, Людино, ти Сама!

***

Ти спішив, ти метушився,
Не цинив і не корився.
По життю, як морю, плив.
Не беріг і не скупився,
Помагав, успіхом ділився.

Ні за чим ніколи не тужив.
Роки, дні, хвилини, миті –
Так безжально часом змиті.
Що прожито, долею усе відкрито,
що в душі.

Ти – корабель під парусами.
Друзі й близькі усі з нами,
Ми несемося крізь бурі
Вдаль, де небо із лазурі.

Все найкраще завжди з нами,
Це майбутнє, що обрали.
Все пройде і все минеться,
В дітях наших повернеться.

Будь щасливим, будь здоровим,
Будь завжди на все готовим!
Парус вірою надметься,
Щастям й радістю озветься.
ВІР В ЖИТТЯ!

***

Ти в хрестах, моя Україно,
Це хрести на землі і церквах.
Скільки раз ти ставала руїна,
Воскресала в нових образах.

Ти приносиш нам радість і щастя
І несеш свій небесний хрест,
Відверни, Всевишній, нещастя,
Ти наснагу і віру даєш.

А хрести – твоя пам'ять,
Твоє горе і біль,
І хрести на землі твоїй ставлять
Тяжкий спомин, як терпкий хміль.

А хрести на церквах всі до неба,
На землі – для людей.
Нам спасіння й терпіння треба,
Щоби щастя світилось з очей.

А хрести бережуть Україну,
Обереги, що носим щодня.
Хай хрести відвернуть руїну,
Благодаті тобі, найсвятіша моя земля!

Щоб хрести не приносили горе
І святились на небесах,
Щоб долини, поля і гори
Були в квітах, а не в хрестах.

***

Цигани завжди мандрували,
Спокою у житті не мали.
Їх гнали завжди геть усі
За їх провини у житті.

Народ без місця, Батьківщини,
Живе він завжди, як родина.
Живе й накопичує гріхи...
Чи до прозріння довго йти?

Талант міняли на прикраси,
Їм не страшні дороговкази.
Їм золото і гроші – цінність,
Це душу спонука на бідність.

Вони танцюють і співають,
Ворожать – совісті не мають.
Крадуть, торгують всім і всюди,
Свої закони їм рекрути.

Ми любим їх веселий норів,
Гарячу кров, любов – не сором.
Їх волю, замкнуте життя
І гідність самопочуття.

Народ, який без наративу,
Весь світ – для нього Батьківщина,
Який показує нам всім:
Життя – це не порожній дзвін.

***

Оці благословенні допасхальні дні,
Де світ в передчутті Месії,
Радієм сонцю, всміхненій весні,
Життя, як парус, нам розкриває мрії.

Ці неповторні дні буття,
Коли душа із небом розмовляє,
А навкруги буяє так життя
І крила вже людині розправляє.

Радіють квіти першому теплу,
Пелюсточки до сонця тягнуть,
Всі зачаровано стрічають цю красу
І ранки росами у травах щастям плачуть.

Це дні очищення душі
І дух у чистоті витає в небі.
Ми дякуємо, що живемо на землі,
В молитві віримо, що будемо прощені.

І всі чекаємо Воскреслого Христа,
Що смертю він смерть подужав.
Несеться віра – щира і проста,
У покаянні зболений одужав.

Природа знов відроджує життя
І все живе до неба промовляє:
– Нехай здійсниться воля та Свята!
Всяк сущий вірить і Христа чекає.

Хустина – невмирущий символ

Хустина – символ невмирущий,
Вона прикраса в будні і свята.
Веде у світ прекрасний і живучий,
У ній жіноча доля не проста.

Хустина з квітами в узорах
І в кольорах, й відтінках неземних.
Дівчата і жінки на всіх просторах,
Ми бачим в хустках світ жіночий чарівний.

Передавали так, як вишиванку,
Від мами – доні, наче скарб.
Всі настрої із вечора до ранку:
І сльози, й сміх, все бачим в хустці, як в очах.

У природи — дивовижний вернісаж

***

І чути, чути журавлиний клекіт,
Вертаються додому журавлі.
Душа болить і невимовний щемінь,
Що ворог на святій нашій землі.

Летіть, летіть у рідний край, лелеки,
До рідних повертайтеся здалека.
Несіть весну і торжество життя,
Нехай єднає нас рідна земля!

І жайворонки вже в дорозі,
Провісники, які несуть весну.
У своїй хаті, на своїм порозі
Зустрінемо ми завітчану красу.

Вертайтеся, птахи, в крайлюбимий,
Вертайтеся із весною і теплом.
Нехай всі чують клекіт журавлиний,
Благословить Господь всіх миром і добром!

І спів пташиний гуркіт хай заглушить,
Щоб діти не лякалися війни.
І спів пташиний хай в душі пробудить
Усе найкраще, що зродило нас людьми!

Співайте, птахи, щоб розквітли душі,
Хай не змовкає ваш пташиний хор,
Нехай зрадіє наш Кобзар на кручі,
Над світом хай возвиситься Любов!

***

Справжня дружба, як діамант,
Зустрічається дуже рідко.
Підробити не знайдуть талант,
Загубити є завжди гірко.

Справжня дружба – не за столом,
Випробовують міць не вином,
Не розмовами, не речами,
Справжню дружбу шліфують роками.

Загартовують дружбу в біді,
Допомога тоді наразі,
Хто підтримку подасть тобі
Без вагань у любому часі.

Пам'ятай друзів й ціни,
Де б не був у життєвих буднях.
Подзвони, напиши, обніми,
Радістю все залишиться в душах.

***

А грудень холодом на груди,
Бере в лещата все навкруг.
І кригою іде в запруди,
Ще й припорошує діброви й луг.

Земля у грудки замерзає,
Вогонь війни іще палає.
Зима притишує, звертає,
До миру плавно повертає.

Будує вже зима редути,
Усіх одіти, перевзути
І остудити жар у крові:
Творить, живить здорові.

А грудень твердо владу взяв,
Наводити вже лад почав.
Зима на місце всіх поставить,
Логічно думати заставить.

А ми радієм, наче діти,
Сніговиків в дворах ліпити.
Забути, стерти, залишити,
Все білим снігом притрусити.

Зима готує перемену:
Весною всіх чекають зміни.
Небо дає нам передишку,
Пишіть Життя – цікаву Книжку.

***

Спочатку думка була,
Що збудувала світ.
Думка слово родила,
Дає Всесвіту розквіт.

А слово – є програма,
Будови матеріал.
І світ із голограми,
Із Божих вуст постав.

А слово – є основа,
Воно вічно живе.
Високе, гідне, нове,
У світі цім буде.

У кожній нашій клітці –
Несказані слова.
І ми лишаєм мітки
На роки і віка.

У слові – цілий Всесвіт,
У нім Божа є любов.
Добро нам світу нести,
Родитись знов і знов.

Шануйте кожне слово,
У серці бережіть.
Це – Всесвіту будова,
У Вічність – з Богом йдіть!

***

Ще осені прощальні дні,
Вже гаснуть золоті вогні.
Зима в обійми осінь узяла,
Прийшла у гості і зосталася.

А осінь нам ще сонечком сяйне
І вітром нас так дружно обійме.
Та вже зима засипала дороги,
Буває дружба у людей і у природи.

З дерев не всі листочки ще опали,
А десь вже падолистом стали.
І ми вже проводжаєм листопад,
І небо з зір дарує зорепад.

Ці дні такі благо несучі,
Вони нагадують про речі суцї,
Готують до зимових холодів
І поведуть у царство нас снігів.

Ой, осене, твої пожовклі крила
Зима вже білим снігом притрусила,
Під чистим покривалом всі простори.
Лети щасливо, осене, – за гори і за доли.

***

Небо – найкращий образ на землі,
На нього дивимось у день і у ночі.
До нього помисли, до нього всі думки,
І просимо: «О небо, поможи і захисти!».

Під небом – все наше життя
І день народження, і тризна з ним одна.
Під небом ми щасливі – це наш дім,
Усе найкраще є у домі цім.

О небо! Ти даруєш майбуття,
Благословляєш на любов і на життя.
О небо! Дивовижний вернісаж,
Ти хмарами малюєш нам пейзаж.

В коханні признаються при тобі,
Натхнення ти даруєш на землі.
І поклоняються, шукають дружби всі –
Ти віра і надія для душі.

Ти нам даруєш сонце і дощі
І носиш вітер на своїм крилі,
І птахів піднімаєш в висоту,
І віру нам даруєш неземну.

До тебе молилось, до тебе йдем,
Всі радості і сум тобі несем,
Благаємо про захист і про мир,
І з птахами несемося у вир.

Неперевершений ти образ в небесах.
О небо! Невловимий птах!
Тебе ми бачимо, з тобою ми живем,
До тебе ми у вічність всі підем.

Пам'яті Петра Садівського

Проводжає тебе осінь в дальню дорогу,
В небі птахів «курли» залишають тривогу.
Відійшов ти у вирій, відійшов в засвіти,
Всім із неба ти зорею світи.

Недоспівана пісня понеслась в небеса,
Сум залишився в серці, покотилась сльоза.
Залишив рідний край і любиму родину,
Залишив Коропець і Дністровську долину.

Нехай линуть пісні і усіх звеселяють,
Нехай люди тебе завжди пам'ятають!
Твій талант він залишиться в учнях
І найкращі слова у серцях будуть людських.

***

За хмарочосами сховалося життя,
Кругом вирує безкінечна суєта.
Кругом людський водоворот,
Яким ідуть усі у брід.

А хмарочоси хмарам шлють привіт,
Спостерігають наш нестримний біг.
Вони у спокої, як совісті стовпи,
І поєдналися із ними ми.

Архітектура не красива, а проста,
Це «лего» із бетону й скла.
Вночі – це тисячі вогнів,
Це міражі із наших снів.

Весь цей мурашник творить і снує,
На місці топчеться, чи вперед іде?
Серед бетону тяжко тут душі,
Театр із абсурду цілі дні.

А мегаполіси збирають урожай,
Із всіх країв спішать – в омріяний цей рай.
Та чи оазис тут душа знайде,
Чи пасткою для неї все буде?

***

А віадук один на самоті,
Стрічає вечори і ранки
І ночі в зорях чарівні,
І весен й осені світанки.

Тепер стоїть на видноті,
Дощі вмивають його тугу
І згадує щасливі дні,
Він був у горах, наче гуру.

Згадав, як мчався паротяг,
В купе були пани і пані,
Гудок дзвенів на віражах
І поїзд віз в казкові далі.

Собою гори він єднав
І бачив радості і горе.
Він так багато вже пізнав,
З ним гомоніли вночі зорі.

Тепер у славі і красі
Стоїть самотньо понад Прутом
І згадує щасливі дні,
Як поїзди неслись маршрутом.

Під стук коліс він засинав,
А Прут пісень йому співав,
Збирав потоки, ніс у далі,
А з ними радості й печалі.

Тепер усі ми споглядаєм
Величність, славу і красу.
Історію його ми знаєм,
Таку прекрасну й непросту.

***

День, як день, у осені їх багато,
У кафе, де подій карусель,
Кельнер бігав веселий завзято,
Ти сиділа в задумі одна.
Ти сиділа, чогось чекала
І звично опустилась рука,
Ти у сумочці щось шукала.
А навпроти за всім дививсь...
Там сидів самотній чоловік,
Малювати твій профіль просивсь,
Чари в погляді всьому причина.
Ти очима пестила його,
Обіймала його ти думками
І чекала шансу свого.
Підійди, зачаруй словами,
Небо чуло твого серця стук.
Шумно дощ задзвенів листками.
Телефону падаючий звук,
Ніби кликав його роками.
Він піднявся і підняв телефон,
Доторкнулися ви руками.
Ти не чула його вже слів
І земля кудись подалася:
Як же він так посмів?
І невже я його діждалася?!

***

Чистий четвер нехай все очищає,
Нехай хвороби і гріхи вода всі забирає,
Нехай очиститься душа, яко земля,
І благодать возвиситься із іменем Христа!

У цей четвер Спаситель нас спасав
І учням всім він ноги омивав,
І готував усіх до нового життя,
Він знав: залишить нас і піде до Отця.

Іуда в день цей чистий і святий
Продав Христа за 30 срібняків.
Ісус обряд робив звичний і простий:
Усіх прощав і визволяв з гріхів.

Нехай у чистий четвер цей,
Спечеться паска вам,
Причастя і святий єлей
Хай прийме кожен сам!

Сад Гетсиманський Іуду жде,
Петро до перших півнів йде.
І суд вже вирок свій несе,
Христос учення всім дає.

Ідуть останні дні земні...
Пройдуть роки й віки сумні.
Месія знов зійде з небес,
Щоб люд прозрів, з Христом Воскрес!

***

Кудлата зима налетіла,
Ще осінь губила листву.
І колір навколо змінила,
Малює картину свою.

Зима без запрошень ввірвалась,
А осінь сховалась в саду.
І сонце з-за хмар пробиралось:
– Я, осінь, до тебе спішу.

Зраділи зимі усі діти,
Дорослим додала турбот.
Бійцям зиму де подіти?
Приймаєм із неба щедрот.

Зима запитає суворо:
– Як готувалися всі?
Прийшла без запрошень раптово
Краса, що наснилась у сні.

Бійці на сторожі щомиті,
Зима є добром їм чи злом?
Ми хочем усіх їх зігріти,
Щоб снігом погане назавжди
від нас замело.

Щоб нове життя написали,
Почали з чистого листа,
Щоб все нехороше прогнали.
Пошле хай усім нам Всевишній
ЗДОРОВ'Я, ЛЮБОВІ Й ДОБРА!

***

Ходили діти в кукуци,
Як символ щастя й доброти.
Із хати в хату, з двору в двір,
Ішов із Всесвітом обмін.

Усі традиції живі,
Вони живуть в нашій душі.
Де джерело духовне є,
Яке життя земне дає.

Тепер є встид робити це,
Неначе є тут щось лихе.
Ми відрізаєм наш зв'язок
І знов запутуєм клубок.

Та вже просвітлення іде,
Людина бачить й знає все,
Очищує себе від бруду
І розриває злу запруду.

Ідуть щасливі дні і роки,
Про це казали всі Пророки.
Робіть добро, дякуйте Богу,
Христос Воскресне й Перемога!

***

Тихо в храм я святий увійду
І свічки за близьких запалю,
І попрошу здоров'я й добра,
Щоб щасливою доля була.

Молюсь щиро за близьких усіх,
За життя і їхній успіх.
Прошу в Бога за всіх я людей,
Щоб не було хвороб і смертей.

Хай горять свічі в храмі святім,
Хай надії збуваються всім,
Хай згорає в вогні усе зло,
Торжествує любов і добро!

Щоб очистилась в храмі душа,
Щоб дорога земна нам легка пролягла.
І до Бога піднесли серця,
Благодать була нам від Творця.

***

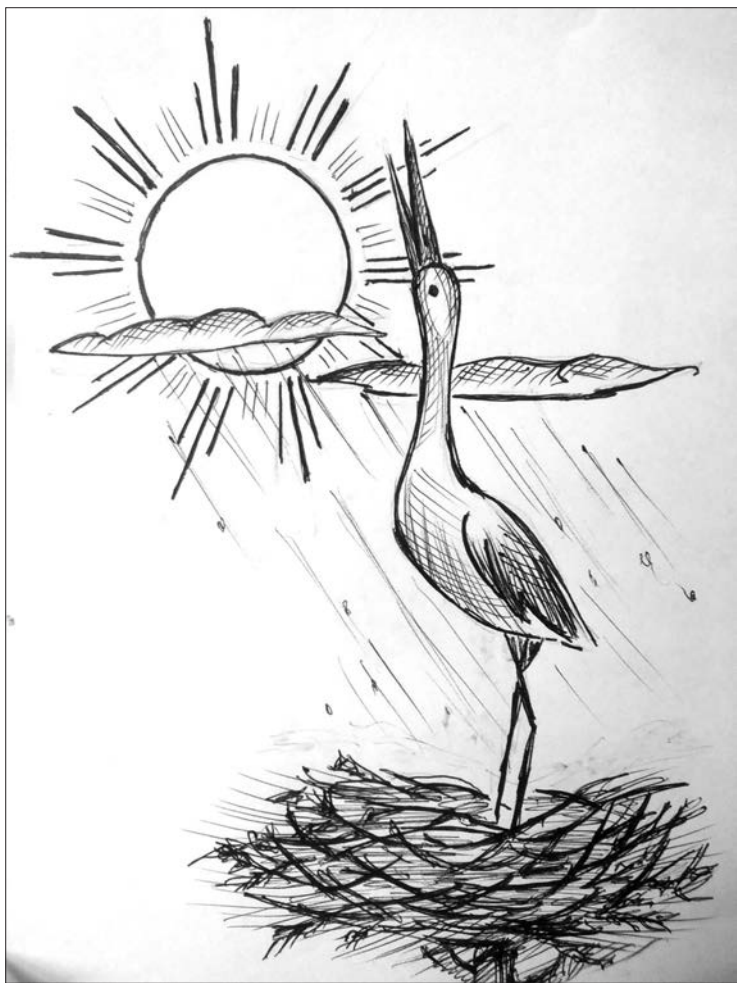
Журавлі відлітають у небо,
Покидати на зиму рідну земля їм треба.
Забирають у вирій змужнілих журавок,
Щоб побачили шляху великий початок.

Журавлі вже ключем полетіли,
Відпочити, на галявину сіли.
І піднялися знову ключем журавлиним,
Лиш один залишився у полі тужливим.

Він не може злетіти до неба,
Допомога братів йому треба.
Він сумно всіх їх закликає,
Бо летіти – сили не має.

Опустився весь ключ той лелечий,
Забрали його у політ свій далечий.
Журавля підняли вони в небо,
Хоч летіти їм важко й далеко.

У біді не лишають вони побратима,
В цьому вірність така журавлина.
Ось так нам навчитися треба,
Щоб ця Вірність була, як потреба.

***

Вечір ніжно на землю ступив
І на небі зорю пробудив,
І деревам щось вітер співав,
Тихий вечір тебе зустрів.

А у серці, неначе вогонь,
Дотик лагідних твоїх долонь.
Місяць сріблом усе освітив
І коханням серця оповив.

На воді видно відблиски зір,
Ти у щастя, кохана, повір.
Потону у блакиті очей,
В щебетанні солов'їних ночей.

І твердити одне буду я,
Що кохана моя ти одна.
Ми з тобою, як берега два,
А між нами – любові ріка.

Це буває лиш раз у житті,
Де з любові години і дні,
І тоді зупиняється час,
Цілий Всесвіт є тільки для нас.

Говорити я буду тобі,
Що в любові усі наші дні.
Ти є мрія, як щастя, одна,
Ти у небі моя є зоря.

***

А ти ідеш така вродлива,
Любуються тобою небо і земля.
Хоч доля, як принцеса, вередлива,
Бажання всі твої здійсняться.

А там, за горизонтами,
Мрії біжать за небокрай.
Життя із веснами і штормами,
Ти перший поцілунок пригадай.

А там роки, які залишила,
Дитинство, наче літній зорепад.
І серця стук трішки притишила,
Кохання перше розцвіло, як сад.

Ти не журись, що роки стрімко мчаться,
І не сумуй за тим, чого нема.
Нехай тобі у сні присняться
Найкращі дні твого життя!

А там, за небокраєм
І за туманом білим у ріки,
Ти молода із росяним розмаєм,
А з неба посміхаються зірки.

Ти не сумуй, що осінь на порозі
І серцю хочеться весни,
Щасливі дні до тебе у дорозі,
Усмішку ти чарівну збережи.

***

А небо моросить дощами,
Сопілкою дерева виграють вітрами.
І листя дримбою із осінню дримбають,
Так зиму по-осінньому вітають.

В'язкою тепла сонце зігріє
І лист опалий тихо тліє.
Земля закуталась в тумани і дощі
І небо сіре лине до землі.

Барвисте листя з дерева злітає,
Зимова птаха весело співає.
І дрібною стукоче небо,
Як попередження, зими чекати треба.

Вечірнє небо хмуриє, невеселе
І хмари, наче ковдра до постелі.
Та гріє вогник серця, як свіча,
Усе мине і новий день зустрине знов душа.

***

Хай доброта лікує душу
І сміх надриви поєдна,
Хай кожен скаже: «Я любити буду,
Бо в мене Божий дух – це ціль мого життя!».

Нехай пісні душевні линуть
Веселим щебетом пташок,
Нехай сумні думки всі згинуть,
Чудес із снів вам і казок!

Нехай вібрації високі будуть
У леті серед зір й світів,
Щасливі дні до вас прибудуть,
Щоб кожен кожного порозумів!

Нехай душа відкриє всі таланти,
Все те, що дав нам кожному Творець,
Щоби в душі вам грали музиканти,
До здійснення мети – життя всьому вінець!

***

Вже сумують за тобою
Гори, небо і ліси.
Ти понесла із собою
Світ любові і краси.

Осінь листом замітає,
Дощ сльозами упаде,
За тобою все сумує,
Серце вірить, серце жде.

Ось зима вже на порозі,
Журавлі понеслись вдаль.
Крізь сніги і крізь морози
Ти в віконце заглядай.

Хай зима серця не студить
І в душі вогонь пала,
А любов красою ступить
І розквітне, як весна!

Квітами тебе зустрине,
Яблунь цвітом обніме
І розлука не відніме
Радість ту, яка нас жде.

Я сумую дуже, дуже,
Виглядаю знов і знов,
І немає перешкоди
Йти в весну, де жде любов.

***

Листя опало, не все пропало, –
Шепочуть роки.
Листя опало, дні ті забрало,
Де були ми.
Листя співає і з вітром грає,
На зиму жде.
І з-за туману днину незнану
Осінь веде.

Все в позолоті, в осінній моді,
День гордо йде.
І з-за туману радість незнану
Ранок несе.
Вся в падолисті – осінь в намисті
В красу веде.
І вже в вуалі – небо в печалі
Птахом пливе.
День зустрічаєм, щастя шукаєм,
Віру несем.
Все буде добре: вільні і горді
Життям ідем.

З Днем мови

Усіх єднає джерело:
Це джерело – є рідна мова.
У ній любов й душі тепло,
Все це – життя першооснова.

Тож бережіть це джерело,
Щоби нащадкам передати,
Щоб слово в серці розцвіло,
Щоб світ з любові будувати!

Найвища цінність – пам'ятай:
Є мова, матір й Батьківщина.
Із колискової ти знай,
Що слово Бога є вершина.

Люби, цілуй і бережи,
Співай, жартуй і говори.
Із джерела знання бери
І крізь віки цей скарб неси.

***

В дитинстві різні казки ми читали,
По-різному сприймали світ,
І багатьох законів ми не знали,
Хотіли до зірок – в політ.

А нас манили у небі зорі,
Небачені сузір'я і світи,
Не знали ми своєї долі,
Якими нам дорогами іти.

Нам все здавалось гармонійним і красивим,
Ми гралась в різні ігри у дворах.
Ми відкривали світ: було все новим,
Ми ніби мандрували у світах.

Життя нам зміст життя казок відкрило,
Воно нас приземлило до землі.
Та вітер надуває ще вітрила
І календар ще лічить наші дні.

Було усе і хмаркою здійнялось,
І вітром в синю даль помчалось.
Дороги нас вели й стежки,
Та все ж дитинство ми у серці зберегли.

Тепер з вершин років ми бачим
Усе, що за життя пройшли,
Собі і всім гріхи пробачим,
Ми були, Ми горіли, Ми цвіли!

***

Я піду з осінню у мандри,
Під покривалами з туманів і дощів.
У місто, де є куполи і башти
І вулицями із вогнями міражів.

Я помандрую разом з листопадом,
Із просінню величності небес,
Сумним осіннім садом,
Наповненим небачених чудес.

Де в небеса несуться перелітні птиці,
Тужливо нам курличуть з вишини.
А ми йдемо по осені крамниці,
Природа така щедра на дари.

Під парасолею із осінню у парі
Нам весело краплинки стукотять.
Цим неповторним дням ми завжди раді,
Вони із нами казкою летять.

***

Листок із дерева злітає
І падає до твоїх рук,
Він листопадом обнімає,
Це осені прощальний звук.

А листя весело кружляє
І вітер в даль його несе.
А листопад усе вже знає,
Він зиму слідом нам веде.

А листя фарбами заграють
Всім світлом сонячного дня
І килимом красивим сяють —
Шедевр природа нам ткала.

А листя завітало всюди,
Прийшло у парки і сади.
На тротуарах бачать люди:
По листу треба їм іти.

І листом щемно, шурхітливо
Виспіває нам листопад,
І співом птахів так тужливо,
Дощем і вітром невпопад.

І сум, і радість одночасно,
Печаль і щем, що дні летять.
І віра в світле і прекрасне,
В життя, де Божа благодать.

***

У ці осінні – Поминальні дні
Згадаєм всіх, хто жив на цій землі.
Згадаєм і подякуємо щиро,
Що їх вогонь із нами незгасимий.

А свічки вітер вогник роздуває,
Листок осінній з сумом пролітає.
В скорботі всі і матінка земля,
Сльоза додолу дощиком спада.

Хрести і пам'ятники на землі,
Під ними ті, хто близькі й дорогі.
І викарбувані пам'яті слова,
Тут тиша й спокій душу огорта.

Вони у вирій, в вічність відійшли,
Приходять в снах, щоб нам допомогти.
Їм треба, щоб ми пам'ять берегли,
Щоб душі разом нерозривними були.

Вклоніться і хвалу складіть,
І свічку ви, як Пам'ять, запаліть.
Нехай у благодотворному вогні
ОЧИСТЯТЬ ДУШІ ВІДІЙШОВШІ І ЖИВИ!

***

Бережи свою душу від зла,
Бережи її від нещастя.
Хай допоможуть тобі небеса
І нехай у житті все вдасться!

Бережи, як промінчик тепла,
Хай сіяє усмішка, як сонце!
Щоб зігрілася твоя душа
І всміхнулася любов у віконце.

Кожен день, як весну, зустрічай
І хай світяться радістю очі,
Ти щаслива усіх привітай,
Хай із неба всміхаються зорі!

Ти краплинку роси пригортай
І полинь до безкрайнього неба.
А життя хай несесться у рай,
Де в любові і щасті потреба.

Пам'ятай, що всі дні чарівні,
Привітай усіх птахів і квіти.
Щоб добра промінці
Засіяли, щоб серцем зігріти.

З Великоднем!

Неначе торжество буття,
Приходить і пробуджує життя.
Природа воскресає – це чудо із чудес,
І Писанкою сяє: Христос Воскрес!

Усе в святкових облаштунках.
Верба – провісниця тепла.
Навіть пташки причепурились,
Славлять Воскреслого Христа.

Усі відчули – дух Воскресне,
Воплотиться в нове життя.
І символ чуда з нами буде:
Це сонце, небо і земля.

І вічна тайна Воскресіння
До нас приходить, як весна.
Христос Воскрес! – Земля вітає,
Життя дарує майбуття.

***

Вечір нахмури́в брови – заходом сонця,
Висохли краплі дощу.
Місяць заглянув в віконце,
Ніч засвітила в небі зорю.

Все нам звично було, як завше,
Тихо хлюпоче горами струмок.
Віримо завжди у краще!
Ніч – як сеанс із кінострічок.

Промінь місяця води торкнувся
І заблестів у дзеркалах небес,
І соловейко піснями озвався,
Хто спів той слухав, в щасті воскрес.

Хором звучали пташині пісні,
Зачарувавши діброви й луги.
І шепотіли квітами втішно,
І танцювало усе навкруги.

Від чарівної ідилії тої
Зорі іскрили́сь вогнем.
Місяць, наче човен у морі,
Розсікав хмари світла мечем.

Ніч пригортала гори й долини
І роси спадали діамантами днини.
Сонце раннє очі вже відкрило,
Променем ласкавим ночі освітило.

Ніч згасала в просторах,
Заховалась у небесних зорях.
Хотіла цю благодать з собою взяти,
Щоб весь неспокій ранку передати.

***

А мати, мати йшла...
Йшла з Магдалиною угору,
Юрба кричала і гула,
Не знаючи свого позору.
А мати плакала услід,
Услід, де кров текла із сина.
Він знемагав, ішов і блід
І хрест тягнув – боліла спина.
А мати хтіла підійти,
Та не могла, бо не пускали.
Хотіла сину допомогти...
«Злочинець», – пхали і кричали.
А мати, мати йшла
І сльози капали на землю.
Вона свій хрест також несла,
Їй сонце й вітер сльози втерли.
І на Голгофі у юрбі
Вона молилась і просила:
– За що це, Господи, мені?
Я сина й Бога їм родила.
І грянув грім, сонце зайшло...
Земля від гулу затряслася
І люд पनिшк: «Що це було?».
Пророцтво давнє тут збулося.
Пренишкли всі, очима ввєрх:
– О Боже! Не карай нас грішних.
Ми віддали Сина на хрест,
Прости дітей своїх невтішних.
А мати, мати сльози лє,
Слова від серця: «Сину, Сину!
Батько візьме в царство своє,
Він всіх любив – в чому провина?».
Христос вознісся і Воскрєс,
Христос любов'ю світ спасає!
І чуєм дзвоном із небєс:
– Христос Воскрєс! – вітання
радїсно лунає.

***

Ми на Голгофу усі йдем
І хрест з Христом ми свій несем.
І кожен знає беззаконня,
Яке воздасться у безсоння.

Усі ідем, неначе стадо,
Не віримо, що це є зрада.
І маєм очі, та не бачим,
Не чуєм Бога, тому плачем.

Іде процесія сумна,
Щоб чашу випити до дна.
Щоб усвідомити: це – жертва,
Яку не всі готові нести.

Готують цвяхи і хреста
І вирок зроблять на царя
Прості, неграмотні солдати,
Щоб волю цезарю віддати.

А світ вже навпіл розділився,
Христос на люд сумно дивився.
Не чули мудрості від Бога,
Тому крізь терні є дорога.

Возріть, Покайтесь, Помоліться,
Воздайте славу, Вознесіться,
Наповніть помисли Добром,
Живіть з Любов'ю і Христом!

***

Благодать на нас Божа зійшла,
Ця липнева цілюща пора.
І нектаром налились дерева і квіти,
Ми з природою Божі є діти.

Нам природа дарує красу
І ранкову цілющу росу,
І найкращі ці літні дні –
Це Купало іде по землі.

Коли папороть в ніч розцвіте,
Коли небо на землю зійде,
Коли трави дарують нектар –
Це є Божа любов нам у дар.

Насолоджуйтесь щастям й теплом,
Вся природа до нас із добром.
Кожна квітка – аптека жива,
Це усім Бог здоров'я бажа.

Всі гайніть у поля і луги,
І напийтесь святої краси.
Зачерпніть в свою душу добра,
В ніч Купальську єдняйте серця!

***

Життя колоду тасувало,
З таро по карті вибирало.
Показувало, що було і є,
Питало: «Чи цікавить, що буде?».

Тобі я можу розказати про майбутнє,
Надути паруса попутні.
Чи треба знати ті події,
Які постануть із твоєї мрії?

Життя з колодою усіх стрічає,
І по-господарськи все по місцях складає.
І кожен день гадання і сумління,
Пройти усе, чи вистачить терпіння?

Питання нові й нові постають,
Який чекає кожноденний путь.
Крізь терні пробиратись до зірок
Чи по бруківці виміряти крок?

А карти випадають всі цікаві,
Дороги пройдені й незнані.
І тільки є одна – пряма дорога,
Яка веде в спасіння – ЦЕ ДО БОГА!

***

Це було, та пройшло,
І нічого не забулось,
Наче знято в кіно,
В серце знов повернулось.

Мрійник мій, мені ніжно казала,
Ти у мрію веди, я так цього чекала.
А роки зустріч нам дарували,
Із надій ми мости будували.

Все пройшло, понеслося за обрій,
Тільки в серці – слова незабутні і добрі,
Мрійник мій, ти веди мене в казку,
Мрійник мій, ти любов є і ласка.

І ці дні назавжди будуть з нами,
І чарівні слова вони перлами стали.
Хоч минули роки, серце все пам'ятає,
Повертає туди, де ми палко кохали.

І слова раз у раз линуть радістю неба,
Мрійник мій, щастя більше не треба,
Подаруй синь небес, із зірок намисто,
Запах квітів і трав в полонинах барвистих.

Ці слова хай звучать, наче пісня!
Мрійник мій, ти надії є вісник,
Я тебе буду завжди любити
І чарівну цю мить в своїм серці носити.

***

Ми знаєм – істина в вині!
У коньяку є благородство,
В горілці є пригоди всі,
В воді мікробів – усе царство.

Що пити? – вибирати вам,
Дорогу кожен прокладає сам.
У кожного є міра і бажання,
Що буде після – радість чи страждання?

***

А ми, як голуби уже
І роки наші стали крила,
Дощами й веснами будем
З тобою нести, моя мила.

Пройшли дорогами життя
По паралелях і по вісям,
Хоча немає вороття,
Всі спогади залишим дітям.

Багато пройдено доріг,
Багато зроблено помилок,
Але завжди Ангел беріг,
І шлях пройшли один на двох –
з надій і мрій, і без зупинок.

А голуби завжди удвох,
А голуби завжди у парі,
Вони воркують і летять,
І вітру, й сонцю завжди раді.

Тож щастя, радості й добра,
Щоб крила в небо піднімали,
Щоб світу неземна краса
Із Богом й Всесвітом єднали.

***

Вжовтім вогні згорає ліс,
Це листопад красу приніс.
Горять берези, дуб і клени,
І в цім вогні у нас потреба.

Свічками палахтять берези
І ліс осінній, наче храм.
Дерева у святкових ризах
І ліс стрічає, як вівтар.

Це листопад, співають птахи,
Це щастяпад із позолот.
Ми осінь хочем проваджати,
Ця казка – світлих днів оплот.

Вогонь осінній догорає
І золотом спадає ниць,
І листя спогадом згасає,
І ми мандруємо у вись.

Зайдіть у храм природи,
Нехай душа у рай веде,
Божественної насолоди,
Ця мить із вами хай живе!

***

Крутиться, крутиться жовтий лист,
Вітер танцює свій танець твіст,
Падає дощ на дерева сумні,
Хмарами йдуть вже осінні дні.

Як живеш, де гуляєш ти?
Радість у серце своє впусти,
Осені сум подаруй ти свій,
Спогади вітром усі розвій.

Вітер колише вітки дерев,
Ми серед осені вже тепер.
День клопотаннями нам прийде,
Тінню вчорашнього упаде.

І над водою, як міражі,
Зникнуть в тумані осінні дні.
Задрімає уже земля,
Жовтою ковдрою все застеля.

Крутиться, крутиться жовтий листок,
Нашої осені щастя квіток.
Ми помандруємо до весни
Через сніги й морози зими.

***

Тихо в небі зорі розмовляли
І дивились весело з небес,
Щось вони важливе про нас знали,
В тиху ніч якийсь Святий Воскрес.

Засіяли зорі, наче перли,
Засвітили тисячі вогнів,
І ніхто не міг це небо стерти,
І пливли по небу без човнів.

Зорі засвітили ціле небо,
Променіли і манили в даль,
Радості нам більшої не треба,
Ніч згорає, а у серці жаль.

Жаль, що ми так мало розмовляли
І що мрій пронісся зорепад,
Але ми так цього ждали,
Наші душі з зорями горять.

***

А осінь знов заплакала дощами
І холодом зав'язав вітерець,
І ранками, й сумними вечорами
Де зима назустріч, навпростець.

А дощ мелодіями грає,
Несуться композиції дзвінкі.
І лист пожовклий опадає,
Видніється нам просінь у вікні.

Листки іще не всі опали,
Не відцвіли всі квіти у саду.
Та осінь йде, не всі її чекали,
Приводить всіх і все вже до ладу.

І вітер грає на сосніні,
А ліс оркестром грає невпопад.
І раді ми вже кожній мирній днині,
І серце осені підспівує у такт.

Ми ждем ще сонячної миті
І кажем осені: «Ще трішки постривай,
Нектар життя ще недопитий,
Пройде зима, ти весну зустрічай».

***

Так швидко вирости вже діти,
Їх нам нелегко зрозуміти:
Бажання, радості, смаки.
І ми такими же були.

Та все міняється так швидко,
Звичаї ми міняли зрідка.
Тепер, в епоху інтернету,
Традиціям роблять вендету.

Усе міняють: одяг, звички,
Свої, дідів й батьків привички,
Шукають все, що не реально,
Ламають все швидко й брутально.

І віддаляються від світу,
Природу важко розуміти.
В реальність, в дійсність увійти,
Розмову з Всесвітом вести.

Вже вирости нові обличчя
І ми вже сходим на узбіччя,
Даєм дорогу молодим
І не сумуєм ні за чим.

Ми мудрість досягли життя –
Усе пройде без вороття,
І тільки спомин, як кіно.
Невже це з нами все було?

***

Летять роки – летять, як бистроногі коні,
Ми всі заручники у долі.
Ми губим щось і щось знаходим,
І по життю ми лабіринтами проходим.

Послухай, доле, щось хочу сказати:
– Ти все в житті зуміла дати,
Ти передбачила всі злети і падіння,
Ти дай іще благословіння!

В житті є радості і є розчарування,
Є щастя вірне, є кохання.
Що буде? Що нам доля заповіла?
Не знаєм, що навчити нас хотіла.

Ох, доле, доле, не штовхай у плечі,
Твоя дорога небезпечна є, до речі.
Твої світанки, ночі вечорові,
Ми зустрічаєм дні, як друзі гонорові.

Ти нам усе, як ноти, розписала,
Кому просту, а кому славному долю дала.
Кого ведеш дорогою крутою,
А кому все даруєш вдачею легкою.

Ох, доле, доле, що тобі сказати?
– Ти завжди поруч, все ти мусиш знати.
Та ми тобі за все є щиро вдячні,
За дні минулі і за ті грядущі.

***

Осінній щедрий листяпад,
Неначе щастя зорепад,
Нам сипле листям золотим,
Промінням сонця осяйним.

Радіє, тішиться земля,
До себе листя пригорта,
І замітає всі сліди,
Де ми учора ще були.

А листя падає до ніг,
Збираючи, ми шлем поклін
Землі і небу, і Богам
За щедрість, поданим дарам.

І ми радіємо, як діти,
Ми хочем осінь зрозуміти,
Піднятись в небо із птахами,
Пройтись забутими стежками.

О, цей прекрасний листопад,
Що падає так невпопад,
Кружляє, тішить наші очі
І буде снитись опівночі.

Зимою, посеред снігів,
Не буде осені слідів,
І ми згадаємо красу,
І осінь щедрю, золоту.

***

Ніч на землю опустиласть тихо, як туман,
Серце струнами налилось, грає, як орган.
Ніч із осінню закружить в танці до зорі,
Ми з тобою в цілім світі – ми тепер одні.

Ніч тривожить, ніч чарує, подарує сни,
Тихо зорі з неба світять, хмари – як човни.
Місяць світить ясно-ясно, по небу пливе.
Ми відчули щастя поруч, щастя з нами є.

Ніч згорає, наче свічка, ранком засія,
Ми з тобою йдемо поруч, у руці рука.
Ніч світанок зустрічає, ранкову зорю,
Серце чує, губи кажуть, кажуть, що люблю.

Ось і ранок – сонце сходить, ніч в світі пливе,
В нашім серці ми відчули, що любов живе.
Ранок нам пробудить душі променем ясним
І залишить ніч твій подих цілунком палким.

***

І павутиною все осінь заплітає,
Осінні квіти вже тепла не мають,
І гріються на сонці горобці,
Збирають жолуді на зиму білки всі.

Готуються вже люди і природа,
Бо відчувається зимова прохолода.
Мінливі почуття в нас у душі,
Гортаємо ми дні в календарі.

Біжить струмок із листям, що опало,
Не все, що пройдено, пропало.
Десь защемить тривожно у душі,
Що промайнули ці прекрасні дні.

Спостерігаємо, що нам дає природа,
Є непідкупною її чудова врода.
І ми радіємо, неначе школярі,
Несемось з вітром, він бешкетник у дворі.

Міняє вбрання осінь-чарівниця,
Тумани осені є неповторні лица.
Чаклує у полях і горах,
Заходить без запрошення на поверх.

О осінь, ти даруєш дні творіння,
Пробуджуєш у серці ти натхнення.
Ми пам'ятати будемо тебе,
Та все ж, твій час, як птах, у небо відпливе.

***

Осіннє сонце виглядає із-за хмари,
Ти у кафе, клубиться пар із філіжанки кави.
І вітер грається із листям на асфальті,
Гадає осінь, як циганка, тобі по карті.

Осіннє сонце світить, а не гріє.
Про що ти у кафе за столиком так мрієш?
І вітер стукає листками у вікно,
Тобі на фейсбук повідомлення прийшло.

А ти в задумі осінь проводиєш
І з вітром подумки ти розмовляєш.
Любуєшся на золоті осінні шати,
В які тебе потрібно одягати.

Не відпускає спогад, що прилинув,
Осінній дощик сум знову підкинув.
І перехожі заховались від негоди,
А хто під парасольками із осінню у згоді.

Міняється все швидко, як в кіно:
Сонце сховалось, дощик стукає в вікно.
Остигла кавка, торт без насолоди
І крізь вікно чарує твоя врода.

***

Ми на вівтар поклали все
І цей вівтар – святая Україна.
І цей вівтар усіх нас жде
У вічний храм, де непохитна віра.

Вівтар, де душі і серця,
Де всі надії, сподівання,
Дороги від початку до кінця,
Вівтар величного єднання.

І ми на цьому вівтарі
Є діти перед вишнім Богом.
В житті святими не були,
Та жили з совістю й законом.

Вівтар – небесний хрест,
Який несем, що заслужили.
Вівтар – це сповідь, тест
За те, як ми життя прожили.

Ми всі прийшли до вівтаря,
Ми всі перед очима Бога.
Любов і все наше життя –
До найсвятішого порога.

***

Горить багряно наш осінній сад,
Де радість – стиглий виноград.
Дзвенить пожовклий лист, як музикант,
Грає мелодії душі життєвий такт.

Осіньне небо кличе у політ,
Де птахів є прощальний крик,
Де тонуть у туманах небеса,
Де наша молодість, як хмарка, відплива.

Намисто нам калина піднесе
І ми згадаємо прожите все.
Із горобини п'єм гіркий нектар
І дякуєм життю за щирий його дар.

Горить, горить в вогні усе,
Це осінь спалює віджите – все лихе.
Згорають радості й жалі,
Найкращі й прожиті наші дні.

Нехай вогонь сердець не обпече,
Товариш у біді хай підкладе плече,
Нехай вогонь всі смутки забере
І осінь в нас щасливою буде!

***

Були часи і замки дарували,
БІ зводили палаци і сади,
І небо зоряне коханим прихилили.
Як романтичні були ті часи!

Кохали щиро, безбоязно,
Кохання вірне жило у серцях.
Всі пристрасті під небом ясним
Шукали до сердець жіночих шлях.

Було усе це нам незвичне:
Життя минало, як кіносеанс.
Сюжети в книгах – це щось дивне,
Життя давало усім шанс.

Картини, старі альбоми і світлини, –
Усе давно минулий вік.
Тепер гламурні всі новини
І нерозбірливості лік.

Усе в майбутнє ми несемо,
Нащадки визнають, як живемо.
На що розтрачуємо сили,
Чому себе не берегли ми.

О вік технічного прогресу!
Життя наповнив буднів стресом.
Прискорив, скоротив, розрушив,
Усі устої нам порушив.

Позбавив шарму, романтизму,
Змів людей і їх харизму.
Куди ведеш? Чого бажаєш?
Чого ту щемність забираєш?

***

Покрова, Господня Покрова
На землю цю грішну іде.
В Покрову душі є підмога,
З небес Божа Матір дає.

Хай Амфора Божа всім буде
Наповнена щастям й добром,
Нехай нам усім допоможе
Боротись з ненавистю, злом!

Нехай нас Покрова покриє
Від напастей злих людей
І серце нехай нам зігріє,
Зніме пелену з очей!

Хай Богородиця зійде
У чистій безгрішності всій,
Нехай нас, дітей своїх, візьме
У світ із дитинства і мрій!

– Зійди, – ми благаєм, – Пречиста,
Покровом своїм захисти!
З любов'ю і в вірі безгрішній
До себе дітей пригорни.

***

А ми у небі бачим просинь,
У душах і полях гуляє осінь.
Намисто із калини одягнула,
Туманом білим землю пригорнула.

Звичайна хмарка нам здається чудом,
Дерева листя розсипають всюди,
І перехожі дивляться в тривозі.
О осінь, ти ідеш по нашій вже дорозі.

Збирають жолуді вже білочки на зиму
І листя сиплеться під ноги без упину,
І бачим осінь в сні та на картинах,
З піснями осені із журавлями лину.

Багряні й жовті кольори повсюди
І згадують усі події люди,
І вітер нам гортає календар,
Що в серці нам розпалює пожар.

Осіння незабутня прохолода,
Від сонця так приємна насолода,
Та все ж уже чекаємо зими,
Щоб білий сніг замів усі сліди.

***

А мої роки, як вино,
Із часом міцність набирають,
Що було, то уже пройшло,
Уроки всі роки вивчають.

Вино з роками міць бере,
Воно у спокої міцніє,
Моє життя, як море, є,
Пливе крізь шторми й буревії.

А виноград росте з лози,
Яка з землі поживу брала,
Роки любов мені несли,
Життя, як сонце, зігрівало.

І кожна крапля золота,
Набравшись сил – вино дозріло,
І міцність є його ціна,
Пройти крізь час життя зуміло.

І міць приносить кожен рік,
І кріпне в вірі і любові,
Щоб в радість у поважний вік
Ввійти у щасті і спокої.

Вечірнє сонце тане у бокалах

***

А леї притихли у сквері,
Де осінь самотньо зайшла,
В аристократичній манері
Красу неземну принесла.

Дерева, як в натюрморті,
Де майстра торкнулась рука.
Розкуті, немов на курорті,
Розмова із вітром щодня.

А вітер, немов розбишака,
Зриває пожовклі листки
І небо дощами все плаче,
Що йдуть вже до нас холоди.

Обжинки уже у засіках,
В коморах осінні плоди.
І наче якось ненароком
Ще теплі йдуть бабині дні.

Це осінь, панове, це осінь
В відтінках і барвах усіх
На свято життя радо просить,
В дарунок – білет на успіх.

***

А сиві тумани, неначе шамани,
Загадкою стеляться вниз,
А сиві тумани все нам нагадали,
Здійснили дитячий каприз.

А сиві тумани ховають незнане,
Ведуть у казкові краї
І туляться нам, як кохана,
Ведіння несуть неземні.

Осінь соромливо іде із туманом,
Скидає одержу свою,
Закуталась шарфом удало,
Сховала зів'ялу красу.

Тумани, тумани, несіть все у далі,
Беріть негаразди й жалі,
Візьміть всі із серця печалі,
Даруйте щасливі нам дні.

***

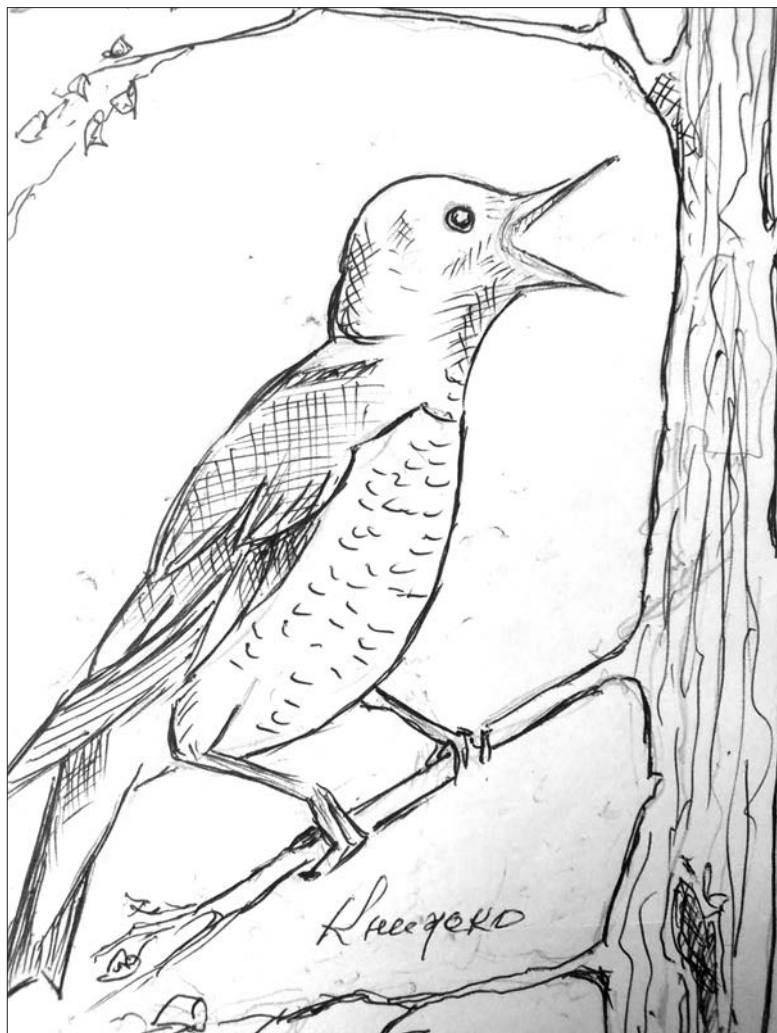
А де ви, ночі солов'їні,
І де ви, очі сині-сині,
Які світили опівночі,
Були веселі і співочі?

Де місяць той, що звав у мандри,
Де зорі, що пливли за хмари?
Де ті тумани срібно-білі,
Де роки молоді, звабливі?

Куди побігли бистрі ріки,
Де квітів запахи, як ліки?
Куди поділись ті бажання?
Серця палали від кохання.

Вже місяць світить в інші очі,
Палають зорі юним з ночі.
Тумани сріблом в роси впадуть,
Серця любов'ю їм пов'яжуть.

Життя нестримно вдаль помчиться,
Усе, як час пройде, зміниться.
І будуть ночі солов'їні,
Будуть сіяти очі сині.

***

А роси холодні осінні
Туманом лягають в поля,
Безсонячні дні, як вечірні,
Сумує із жовтнем душа.

Що Спас дарував нам так щедро, —
В засіках уже й на столі.
Дощами нам ллє із відерка
Небес подарунки землі.

Уже відцвіли хризантеми,
Жоржини віддали тепло.
Із бабиним літом ми в темі,
Згадаєм усе, що було.

А річкою тихо спливає,
Багряна осіння краса,
У золоті вже догоряє,
Несеться вогнем в небеса.

Іще в золотому наряді
Поля і діброви, і луг.
Неперевершені, як на параді,
Дарують нам радість навкруг.

***

Заграй, скрипалю, хай танцює осінь,
Нехай співає небо і земля,
Зіграй, скрипалю, серце тебе просить,
Нехай із Богом поєднається душа!

Нехай зігріє музика у стужу
І згадка знову в юність поведе,
Із осінню у вальсі я закружу,
І все минуле в серці оживе.

Зіграй, скрипалю, струн смичком торкнися,
Нехай мелодія через життя пройде,
І радістю, і смутком обізветься,
І птахою у вічність понесе!

Ти грай, скрипалю, бо душа бажає,
Весна-царівна радістю прийде,
Ти грай, скрипалю, серце уже знає,
Що осінь золота на мене жде.

Під музику чарівну дощ танцює
І листя з вітром весело кружля,
І осінь скроні сріблом вже малює,
Та серце нас любов'ю зігрива.

З Днем Любові, Віри, Надії, їх матері Софії

А нам Софія завжди мудрість несла,
Вела нас лабіринтами життя.
Софія Україну об'єднає
І самобутність українців світ пізнає!

Софія породила доньок
І дала їм найкращі імена.
Це – мудрість, Бога дотик,
Вони із нами на віки.

Любов, Надія, Віра
Із нами в повсякденному житті.
Звучить душі у нас їх ліра,
Із ними легкі і щасливі дні.

Тож хай Любов у серці розквітає,
А Віра буде стержнем у житті,
Надія нехай крила розправляє,
Нехай вони єднають українців на землі!

***

А ти ідеш чарівна, наче осінь,
У золоті світанку, барві дня.
А над тобою неба просинь,
Ти неповторна – зваба неземна.

І ти даруєш щедрість, наче осінь,
Душі відтінки: мудрість і любов.
А ми живем під небом, Бога просим,
Щоб щастя було, мир прийшов.

А лист пожовклий до землі злітає,
Злітає день, як кола дар.
І осінь ласкою до себе пригортає,
Жоржини осені віддали серця жар.

Вплітає день осінні передзвони,
І ми вплітаєм сріблості туман.
Мандруєм небокраєм неозорим
І осінь ліки нам дає від ран.

Так золото осіннє тобі личить,
І срібло осінь щедро роздає.
І чуєм – ключ нас журавлиний кличе
В краї, де радість, де любов нас жде.

***

Королівство кривих дзеркал,
У якому ми всі живемо,
Хто довідався, хто впізнав:
З лабіринту ілюзій ми йдемо.

В королівстві усе не так,
Пам'ять стерли – не пам'ятаєм.
Нам би сісти у часу літак,
Ми заховане все упізнаєм.

Королівство кривих дзеркал,
Де все викривили невідомо,
Це нахабства чийогось оскал,
Ми добро від зла відрізняймо.

Рай земний відлітає кудись,
Ми від Бога й до Бога йдемо.
Не спіши, озирнись, зупинись,
Шлях до світла ми віднайдемо.

Вийти з царства треба нам всім,
І побачити Боже творіння,
У любов ти Творця повір.
Дай же, Боже, прозріння й терпіння!

***

Вечірнє сонце тане у бокалах, наче свічі,
Лазур'ю море грається нам в вічі.
Трояндами виблискує безкрайне небо,
Шепоче вечір, що удвох нам бути треба.

Ах, літо щедрістю таке багате
І вечір ласкою твоєю є обнятий.
Твоїх долонь – дотик незбагнений
Вогонь у серці запалав нетлінний.

А сонце грає барвами сюїти,
Твій погляд, наче ніжні квіти.
Я хочу в танці дотик твій відчути,
І твоє: «Так», ледь чутне, не забути.

Горить весь небокрай в заграві літа,
А ти у сукню ситцеву одіта.
І музика єднає наші душі,
Слова без звуків серцем є почуті.

Нехай цей вечір лишиться, як казка,
Зі мною буде твоя й літа ласка!
Де сонце йде із променем прощальним
І літо щастям незабутнім і вінчальним.

***

Під банями старого храму
Увіковічені святі,
Все в величі і без обману,
Тут царство Боже на землі.

Мозаїка із вітражами,
Ікони з образом святих,
Тут віра дихає віками,
Від святості Ангел притих.

Тут все в надії і молитві,
Тут помисли лиш до Богів,
Тут душі радісні і чисті
І спів, що в небо дух повів.

Прадавній храм на видноколі,
Блаженство у молитві там,
Усе в таїнстві ореолі,
Святиною він був батькам.

Сюди ідуть в біду і радість,
Несуть всі клопоти життя,
Тут благодать і душам святість,
Початок і кінець буття.

***

Осінь в парки зайшла і сквери,
Йде по вулицях і садах.
Бачим всюди осінні мотиви,
Ходить осінь по горах й полях.

Запах осені особливий,
Він у настроях і почуттях.
День осінній такий мінливий
І розлитий у всіх фарбах.

Осінь – вона господиня,
І міняє вигляд навкруг.
З-під небес: «курли» журавлине
Нас веде у осінній луг.

Осінь нам розстеляє тумани,
А поля вже віддали врожай.
І у небі, як в телеекрані,
Бачим просинь і ген – небокрай.

Жовтий лист із багряним змішався,
Зеленіє ще десь трава.
Новий день по-осінньому вдався,
Осінь в наші серця увійшла.

***

Сріблясті роси із дерев спадають,
Тут водоспадами музики грають.
І зачарує тиша тут красою,
Всі запахи наповнені весною.

Де черемшина так духмяно пахне,
Де місяць світить з зорями так ясно,
Пляями ходять неповторні дні
І небо тулиться ласкаво до землі.

Ялиці із дубами розмовляють,
Трембітами любов тут зустрічають,
Цимбалами запрошують в танок,
Із самих ніжних квітів плетуть юнки вінок.

Зустрінуть гори ранішнім туманом,
Меди смакують всім гурманам.
Говіркою вам серце звеселять,
Тут ходить щастя і жде вас благодать.

***

Вже зозулі голос чути знову,
Черемшина буйно зацвіла,
Всім дала весна обнову,
Нареченою в сади ввійшла.

Граються на сонці діти,
Веселяться звірі і птахи,
А весна нас хоче обігріти,
Щоби ми щасливими були.

Вже тюльпани в кольорах багряних
І кульбаба сонечком цвіте,
Світ стає привичний і впізнаний,
Лиш війна свій урожай бере.

Ну а нам співає соловейко
І зозуля роки накує,
А в Бахмуті десь проворний Швейко
Хижаків-загарбників жене.

Кріпнемо, радіємо, цвітемо,
З кожним днем сильнішими стаєм.
Творимо, воюємо, живемо,
З вірою до Перемоги йдем.

***

Нам хмар чаруюча краса
Малює в небі візерунки,
Чиясь невидима рука
Дарує настрою малюнки.

А в вишині, де царство хмар,
Де спочивають душі й духи,
Тут прохолодно: гасне жар,
Тут тиша, стихли звуки.

А хмари всі за горизонт
Ідуть незнаними шляхами.
Своє життя – це їхній фронт,
Вони у єдності із нами.

Цей дивосвіт, незнаний нам,
Для ока нашого так звичний.
Що Бог за ним сховав?
Заслін у Всесвіт безграничний.

Та нас милує ця краса
І ми гадаєм на погоду.
Не знаєм іншого буття,
Даруйте, хмарки, насолоду.

***

Дощ весело йшов містом,
Хазяйновито мив вітрини і людей
І наділяв усе магічним змістом,
Він лив і крапотів, не піднімаючи очей.

Пройшовся вулицями і садами
І заглянув у хмарочосів височінь.
Все поливав, радіючи плодами,
Очистити і виростити ціль.

А дощ ішов неквапно, монотонно
І вітер грався весело з дощем.
Навіював нам образи законно,
Усе покрилось парасольковим плащем.

А дощ велично прямував в простори,
Поля дбайливо поливав.
І дощ нам видавався, як штори,
Він небо пеленою закривав.

Вистукував нам дощ по вікнах
І барабанив по дахах будівель,
І танцював, немов артист у фільмах,
І віртуозно грав нам водевілі.

І місто рухалось у ритмі вальсу,
Вода стікала бризками з асфальту.
Усе було з журналів «Глянсу»
І заморожено спостерігали:
Дощу гіпнозу незабутнього сеансу.

***

І на порозі вже явилась осінь,
Збирати урожай нас просить
І щедро нам підносить всі плоди.
Ох, літо, відходити не спіши!

І дні такі, як стиглий виноград:
Солодкі, та кислінки чути смак.
І сонце гріє, не пече,
А ранок прохолоду нам несе.

І хмаркою літо пливе в даль,
Ми хочем осені, а літа нам все ж жаль.
І осені так личить оксамит,
Нас вересень добром благословить.

У засіки ховаємо дари,
Природа каже: «Все собі бери.
Зимою ти згадаєш літні дні,
І радісно так буде на душі».

Усе міняється: калейдоскоп життя,
Гортаємо ми дні календаря.
Усе в альбомі – в пам'яті живе
І наша осінь в ногу з нами йде.

***

Ох, ця прекрасна неповторна осінь
Мелодії вітрами ніжно носить
І розфарбовує нам кольорами листя,
Нас заворожує, ночами буде снитися.

Вона іде не поспіхом у гості,
Вона є свято, є у кожному тості.
Заквітчана, неначе наречена,
Це осені пора благословенна.

Додолу листя тихо опадає,
Чомусь у серце смуток навіває
І заплітає в коси нам тумани.
О осені, ми тебе не ждали.

Все замете уже поживклим листом,
Наповниться новим, цікавим змістом.
О осені, мудра й некваплива,
Аристократка ніжна, чиста і зваблива.

Несеш осінню чисту прохолоду
І нам даруєш неповторну вроду,
Красою заворожуєш ти душу.
О осені, тебе любити мушу.

І виграєш вітрами ти сюїти,
У твої шати дерева всі одіти.
Ти – найкращий модельєр, стиліст
І граєш барвами, як віртуозний піаніст.

Ми зачаровано всі слухаєм концерт,
І осінь є найкращий диригент,
А журавлі курличуть: «Вже пора!».
О осені, ти – радість наша і журба!

***

А веретено часу пряде нитку життя,
Із днів сплітає прядиво – це є наше буття.
А течією швидкою роки несуться в даль
І птахами у вирію несуть радість й печаль.

А веретено крутиться, пряде для нас руно,
Сплітає у єдино все, що є і що пройшло.
На небі бачим кружево із зоряних заграв,
Це Бог в мереживо цей світ для нас сплітав.

А веретено крутиться і ниточки в клубок,
Задумане все збудеться, сплететься із думок.
І всесвіти сплітаються, як нитки у клубку,
Роки із днів складаються, із вірою
й надією життям з любов'ю йду.

***

А Богородиця нас завжди захищає
І материнське всім несе добро,
І Богородиця про світ наш усе знає,
Несе любов і віри торжество.

Сьогодні возвеличуєм Марію,
Марію, що родила нам Христа,
І в серці ми несемо мрію:
Любов Христова в світі засія!

О Богородице Пречиста і благая,
До тебе молимося у радості й біді.
О діво ти велична і святая,
Дари сьогодні ми підносимо тобі.

Нехай у небесах святиться
Твоє благословенне ім'я,
Хай правда Божая вершиться,
Щасливою буде кожна сім'я!

***

Одвічністю гроза озветься,
По небу їде десь святий Ілля.
І блискавиця спалахом проснеться,
Подарує благодатного вогня.

І, як спасення, – дощ на спраглу землю,
Умиє Божа щирая рука.
Усе погане водою буде стерто
І понесеться з серця радості ріка.

А дощ краплинками із неба
І в кожній крапельці – душа,
І в кожній крапельці нам звістка радістю прийшла,
Ми вірим – це благодать на кожного зійшла.

Танцює дощ, дахами і асфальтом
І оживають гори, і поля.
Потоки повняться небесним ароматом
І лине їхня пісня чарівна.

Гримить і блискає – дощем проллється
І хмари возять дощ, а дощ їде
І стиглістю нам серпень обізветься,
А осінь вже не поспіхом назустріч літу
нам красу несе.

***

Мій світ не буде більше вже таким,
І він зникає міражем легким.
Зникає все, де я один,
І день без тебе буде спогадом терпким.

Ти небо прихилила до землі,
З тобою були так прекрасні дні.
І Бог гріхи пробачить всі,
Бо ми для щастя викупили радості земні.

Забудь ти смуток і забудь печаль
І прожени із серця свого жаль.
Я світ дарую і кладу тобі до ніг,
Душі твоєї зробив усе, що зміг.

О, як не простий світ, де ми живем,
Все зрозумієм, разом ми підем.
І очі в очі заглянемо ми,
І нам засвітять зорі з вишини.

Ми заплатили за очікування всі,
Ми наближали із любові дні.
Життя одне, пройдемо вдвох
І будем разом йти за кроком крок.

Забудь ти сум, неначе сон,
Моя душа тобі співає в унісон.
Моя душа – для тебе храм
І будь щасливою і радісною там.

***

І ось вже Спас минув,
І догоряє, наче ватра, літо.
У пам'ять, що пройшло, згорнув,
А що залишиться, – роками буде змито.

У вирій бузьки подались
І відлітають на зимівлю вже птахи.
За Перемогу Богу помолись
І виправи й пробач усім й собі гріхи.

Земля із сумом дивиться на все...
Земля, як мати, дітей любить.
Усе змішалось: грішне і святе,
І хто спасає душу, а хто губить.

І осінь стукає в вікно,
Тумани вже спускаються в долини.
Ти не сумуй за тим, що вже пройшло,
Цінуй життя: щоднини, щохвилини.

***

Не забувайте рідний дім,
Усе найкраще було в нім:
Дитинство, Юність і Життя,
І мрії в світле майбуття.
Не забувайте!

Ви пам'ятайте друзів всіх,
Кого любив, кого беріг.
Не забувайте отчий край,
Де поле чисте, ніби рай.
Все пам'ятайте!

Усе у серці бережіть,
Через життя своє несіть.
Ви дякуйте долі за все,
За те, що було і що є.
Все зберігайте!

Не покидайте назавжди,
Вас край цей буде берегти.
Пишіть, малюйте, розкажіть
І дітям, й внукам покажіть.
Все передайте!

Найкраще місце на землі,
Де близькі серцю – рідні всі.
Де ранок променем в вікно
З сонцем усміхненим прийшло.
Ви привітайте!

А літо в ганку тебе жде,
Букет троянд тобі несе
І подарує синь небес,
Щоби у щасті ти воскрес
І цю красу в собі зберіг, як оберіг.

***

Веселий Прут посеред гір
Хлюпоче, ніби розмовляє,
Хвиль ми чуєм передзвін,
Троїста музика нам грає.

А Прут біжить серед краси,
А Прут два берега єднає.
Скликає голосні струмки
І про Карпати нам співає.

А Прут біжить – все поспіша,
А Прут не має відпочинку.
Несе у даль наші літа,
Сили дає для добрих вчинків.

А Прут серед лісів і скал
Все в'ється стрічкою, збігає.
В Прута є особливий дар:
Він суму й старості не знає.

***

Минув спекотний літній день
І вечір вже на горизонті,
І лине музикою ген:
Насолодились днем сьогодні.

А день розпikся, як мангал,
Де жар у кожній є клітині.
Та вечір спеку вже прогнав,
Ми двері нічці відчинили.

І дощ пролився уночі,
Вологу дав спраглий землі.
І квітами постав навкруг:
В красі діброви, поле, луг.

Відлунням грім кругом іде
І ніч видіння принесе.
Птахи сполохані заснуть
І тишу більш не сколихнуть.

І сон міцний вас обійме,
В мандрівку світом поведе.
У хмарах ніч йде на світанку,
І день почне життя із ранку.

***

Завітайте, літа, завітайте у юність,
Де черемха цвіте, пломеніють поля,
Де життя відкриває нам мудрість
І дівоча краса є така чарівна.

Зачекайте, літа, зачекайте на хвилю,
Щоб добігти туди, де кохання цвіте,
Де ми щиро вірили в мрію
І всміхалось життям сонце золоте.

Ой літа, понесіть, наче хвилі у морі,
Щоб зустріти тебе в світанковім гаю.
Ой літа, ви достигли, як колос у полі,
І у маках й волошках я тебе пізнаю.

Ой літа, ой літа, бистроногіі коні,
Ви промчались життям, як та карусель.
Посміхнись, нехай поцілюються очі,
Щоб кохання зіграло, наче сонячний день.

І літа, як розкрилений вітер,
Понесуть в незабутні ті дні.
Почуття ми запишемо з літер,
Де в коханні щасливі усі.

***

А Прут поспішає в долини,
Несеться між двох берегів
І кожної миті і днини
Розказує казку для снів.

А Прут несеться, де гори,
Де кручі й круті береги.
У друзях є небо і зорі,
Нам пісню співає завжди.

Він в'ється, як змійка,
Несе свої води у даль,
Усе переносить він стійко:
І радість, і сум, і печаль.

Він бачив і чув так багато,
Він сивий від часу стає.
Він мудрий, повчальний, як тато,
Нам гуцул співає про це.

А Прут виграє на цимбалах,
Гуркоче в трембіти дзвінкі.
В піснях, коломиїках, баладах
Лунають найкращі вірші.

Пасуться тут вівці й отари,
Щасливі гуцули живуть.
Два берега радістю стали,
Де хвилі до моря пливуть.

***

П'ю філіжанку кави з молоком
Із сонячним світанком за вікном,
Із печивом хрустким й думками,
І літом, що крокує з нами.

Розмірено місто встає,
Двірник вже зранку вулички мете.
Відкрилися кав'ярні і кафе,
Метро невпинно всіх містян везе.

У небі літаки летять,
З валізами відпочиваючі спішать.
Бурлить, як вулик, невгамовний люд,
Всіх суєта пронизує, як зуд.

Новини нам розказують про все:
І про важливе, і дрібне, й пусте.
Нас ловлять на різні гачки,
Прив'язують і душі, і думки.

Земля у космосі розмірено пливе,
Випробування приготовлене всіх жде.
Пройти й не збитися з шляху,
До Бога вибрати дорогу ту – Одну.

Одну стежину, що із дому повела,
На рушнику, що вишита була.
Що через серце і життя іде,
Яка крізь терні до зірок веде.

***

А вже літо шепоче: «Я йду»
І хмарки щось про осінь нагадали.
Тепла і радості від літа ще візьму,
Листочки не такі зелені стали.

А сонце, як розпечене горнило,
Все сипле, як із домни жар.
Хоча дощу земля просила,
Ми поглинаємо ще літа дар.

Пташата вже повиростали,
Самі уже кружляють в небесах.
Ми не помітили, а може промовчали,
Як осінь притаїлася в очах.

Ще щедрий сад дарує насолоду
І ще є в лісі ягоди й гриби,
Та ранок вже приносить прохолоду,
Ведуть у мандри нас нестримні думки.

Ще мить, ще літа мить,
Яку так хочеться лишити.
Вода, вода бистра біжить
І нам так хочеться ще жити і любити.

Так пригорщами сипле зорепад,
Що не встигають загадати бажання,
Летять і гаснуть зорі невпопад,
Як шрами, що на серці від кохання.

Нас літо зустрічає і зове
І пригортає всіх до свого серця.
Ми просимо: «Хай літо ще буде,
Несе тепло нам сонячне джерельце!».

***

А х, липень, липень, розцвіли липи,
Плоди достигли вже кругом.
Земля любов'ю і добром налита,
І все біжить своїм, лиш знаним, чередом.

О липень, липень, меди вже липнуть,
Радіє літу всяк живе.
Піснями, радістю прилине,
Купала всіх на свято зве.

А депутати теж врожай збирають,
Тарифи у них меду «притягли»,
Жирують і про совість забувають.
Кому ці слуги служать і як туди зайшли?

Спектакль іде, сценарій всім готовий,
І режисер, артисти вже у грі.
Хитається вже замок іграшковий,
А глядачі все бачать, як у сні.

А липи розцвіли так ніжно і духмяно,
Щасливі коханням обняті ласкаво.
Розмаєм життя запрошує в літо
І кожного Бог сонцем щедрим зігріє.

Радійте, кохайтесь, ловіть кожну мить,
Хай серце від щастя у грудях горить!
І в душу влітайте оцю благодать,
За добрі діяння хай Господь воздасть!

***

Літо в місто у шортах прийшло
І на плечі рюкзак узяло,
І панамкою тім'я прикрило,
І газовану воду відкрило.

Розпікся асфальт і бетон
І неспокій приходить у сон,
І схиляються квіти в знемозі,
І від спеки усі у тривозі.

Літо в гори майнуло, на море
І у парки, поляни пригожі.
А у місті жара в хмарочосах,
Тісно літу в міських забудовах.

У фонтанах купаються птахи,
Там вода забирає всі страхи.
Діти радо біжать до води
І дарує нам літо плоди.

А навкруг все, немов на жаровні,
Перехожі уже не проворні.
Всіх жара розтопила у собі,
У відпустку пора й на природу.

Дітей тішать вакації в школі,
Ігри стали для них у приколі.
Інтернет відпочине у спеку,
Літо – осінню в фотках відстежувати?

***

Яка прекрасна тиха ніч
Прийшла, красунею постала.
На небі зорі віч-на-віч
І все в задумі замовчало.

На небі місяць, як ліхтар,
Позолотив промінням церкви,
І соловейко замовчав.
В діброві вітер спочивав і не хотів
він хмари нести.

Ледь-ледь тріпочуться листки,
Тополі й клени спочивають.
Блистять смерекові гілки
І роси квіти напувають.

В траві все скачуть стрибунці,
З роси збивають діаманти.
Потоки миють камінці
І гай збирає всі таланти.

О як прекрасна літня ніч!
Ніч, що оповила Україну,
І ранок спокій нам приніс.
Ти бачиш мить цю невловиму?

Защебетали десь птахи
І півень ніч прокукурікав.
Плодами сяяли сади,
Нас ранок з сонечком провідав.

***

А літо спекою прийшло,
Небо блищало, наче скло.
Суниці запахом манили
І всі дощу, дощу просили.

А літній дощ не забарився,
Грозою в небі появився
І хтось пустив його на волю,
Дощ омивав і землю, й долю.

А літо запахи змішало,
Дало, чого душа бажала.
П'янили запахами квіти,
Раділи літу Божі діти.

Пташиний спів не затихав
І пахло сіно з свіжих трав.
І червень дав всім насолоду,
Став спраглим душам в нагороду.

***

Місячне сяйво розлилось навкруг,
Зраділи дерева у полі і луг.
У срібні струмочки, краплинки роси
І, як в діамантах, могутні дуби.

І плещеться риба з промінням в ставку,
І звірі притихли, сховались в гаю.
Гриби несміливо шапки одягли
І вже гонорові стоять парубки.

І зорі із хмарами граються в жмурки,
А ніч нам малює свої візерунки.
Смереки туман заплітають у крони
І ранок до нас простягає долоні.

Обніме нас ласкавим сонця промінцем
І радості всипле теплом нам по вінця.
Причепурять квіти діброви, поляни.
О літо чарівне, ми так тебе ждали!

***

Ах літо! Літо – Божа благодать.
Таких ночей і днів ми так чекали.
Чого в очах твоїх печаль?
Тобі всміхаються із неба зорі вишивані.

Ах літо! Рай земний прийшов,
Де все в гармонії і радості сплелося.
Ти зачаровану красу оцю знайшов.
Ти бачив це, чи в сні тобі здалося?

О літо, трави у шовках
І запахи, що дух спиняє.
Все бачиш наяву, а не у снах,
Як Ангели красу тобі сплітають.

О літо! Море і пісок,
Прибоєм хвилі грають.
І парус яхту десь поніс,
Дельфіни радісно тебе стрічають.

О літо! Ягоди й гриби,
Казкові ранки на світанні.
І подорожі, що в світи вели,
Маршрути давні і незнані.

О літо! Радість неземна,
У серці є твоя краса.
Тебе стрічаєм, любим, ждем,
Тобою мрієм і в майбутнє йдем.

***

А сонце, як розплавлений бурштин,
А Сіяє ранком оком світанковим.
І промінь в росах відблиском ясным
Мандрує травами, шляхом шовковим.

А червень нам приніс тепло,
Розквітнув в зелені квітучій.
І, наче завжди так було,
Веде пташиний спів у рай співучий.

Поля в волошках, маки розцвіли,
Війна вже відійшла до моря.
І згадуєм, як до війни жили,
Були щасливі і не було горя.

А літо радість нам несе
І нам дарує всі плоди природа.
І Бог говорить: «Добре все буде,
Борітеся і буде Перемога!».

І свята літні настають,
А дні такі величні й неповторні.
Купальські дні уже до нас ідуть
І сили воїнам Боги дають,
Щоб у борні були непереборні.

Життя, як сонце, все по колу йде,
Міняє ритми і пори року.
Та дух український у нас є,
Ми Божі діти – гарні всі, нівроку.

***

Листок білий візьму,
Малювати почну.
Ну а що, сам не знаю.
Олівець у руці,
Бачу лінії всі,
Що рука десь по пам'яті водить.
На папері, мов в сні,
Очі сині, ясні.
Профіль ніжний, яскравий.
Щось забуте давно,
Постає, як в кіно,
Віє вітер весняний.
І ніщо не пройшло,
Все це з нами було.
Пам'ять вже не зітре,
Серце все збереже.
По життю все пройде,
Радість нам принесе.
Олівець поверне нам деталі усі,
Дні минулі, ясні.
І штрихи оживають світанком.
Вже портрет ожива,
На картині – весна.
Усміхається дівчина ранком,
Все милує навкруг:
Небо, квіти і луг.
Зорі згасли перед красою.
А вона тихо йшла,
Ноги мила роса,
Любувалися квіти косою.
І у синіх очах
Тону, як в небесах.

Ти царівною йдеш,
Ти у казку ведеш,
Подаруєш небачену радість.
Все ожило в мені,
Повернуло в незабутні ті дні.
Твій портрет збережу,
Крізь життя пронесу,
Незабутня ця мить,
Серце знов защемить,
Воз'єднає і у вічність помчить.

***

А ми несем, несем свій хрест,
Несем за себе і за друзів.
За подвиг їх возносим честь
І прощення у Бога просим.

А ми ідемо по життю,
Щоб передати естафету.
Життєву істину просту –
У правді й вірі в нас потреба.

Життя несеться, як ріка,
І забирає все прожите.
Усе минає, проліта,
Чаша Граалева налита.

Несем всі радості й жалі,
Несем всі дні важкі і прості.
І йдем крізь терні до зірок
У світ дитинства і казок.

Несем усе, що нам судилось,
Що заслужили, що наснилось.
Ідем з хрестом ми по життю
І вірим в істину святу.

Незабутні вальса звуки

«Дунайські хвилі» – чарівні звуки,
Як у вальсі – граціозні рухи.
Звучить мелодія, б'ється серце,
«Дунайські хвилі» по життю нас будуть вести.

Цей вальс дарує радості прозріння,
Божественне – це композитора творіння.
Під звуки ці родились і вмирали,
Під звуки ці ми зустрічались й проводжали.

Дунайські хвилі, що несуться в море,
Дунайські хвилі – в радості і горі.
Стрімкі і вічні, як ріка,
І неповторні, як саме життя.

Дунайські хвилі Веною несуться,
Дунайські хвилі щастям озовуться.
Під звуки нестаріючого вальса
Дунайські хвилі миттю в море мчаться.

Станцюємо під музику оркестру,
Серце лікуємо ми звуками від стресу.
Де хвилі линуть вальсом із Дунаєм,
Несемось в небо і мандруєм раєм.

***

Ми хрещення вогнем проходим,
Водою хрещення пройшли.
Нові шляхи в житті знаходим,
Ми світ змінити цей прийшли.

Це випробовує нас доля,
На міцність знак дає життя.
На все є Божа воля,
Вона дає нам нові знання.

Проходим ми життя уроки
І здійснюємо справи свої.
Незадоволення, докори,
Звершити мрії хочем всі.

За все життю даємо плату,
За всі поступки і думки.
Отримуєм земну відзнаку,
Що ми здійснили, де були.

Відбір для всіх є справедливий,
Космічні правила прості:
Добро посіяв – будь щасливий,
У горя дні – для всіх сумні.

Що сіяв, те й збирати будеш,
Як постелив, то так поспиш.
Любов в душі пробудиш,
По справедливості простиш.

Ми дякувати перестали,
Щоб щастя було в нас щодня.
Щоб вчинки добрі звичні стали,
Відкрийте Богу ви серця.

***

Оспівана, освячена, сльозами вміта
Країна радості й добра.
О скільки горя, крові тут пролито,
За твої благодатнії поля!
Описана у книгах й віршах,
Переказів про тебе не злічить.
І не злічити всіх святих і грішних,
Хто вірив в тебе і хотів тобі служити.
Омріяна, як сама краща казка,
Освічена, яскрава, як зоря.
У всьому є твоя любов і ласка,
Ти щастям всім наповнюєш серця.
Одвічна радість, туга й горе,
Одвічна, як сама земля.
Твої поля – то неосяжне море,
Одвічна незгасаюча краса.
У серці кожного вкраїнця
Ти будеш матір'ю завжди.
Любові в кожного по вінця,
Ми вірим і говоримо: «Живи!».
Незламна, наче криця,
Твоє нас кличе животворне джерело.
У кожного є батьківська криниця
І незгасаюче твоє тепло.
Богами подарована народу
За щедрість, доблесть, вроду.
Ти місце найсвятіше на землі,
Ми приклоняємося, нене, всі тобі.
У кожному звуці – чуєм стукіт серця,
У кожному подиху несе тобі тепло.
Губами припадемо до джерельця,
Щоби в душі нести нев'януче добро.
Живи і процвітай, Вкраїно,
Хай квітне калиновий цвіт!
У мудрості возвишся, Батьківщино,
Щоб був стрімкий й незламний твій політ.

***

Там, де гори сині
Літньою порою,
Біжать з полонини
Струмочки з водою.
Біжать і сріблом сяють
Потоки, наче мати,
Теплом обіймають.
Біжіть, біжіть, струмочки,
До річеньки в долини
І розкажіть дівчині,
Що так банує серце
Щомиті і щоднини.
Несіть, стрімкі потоки,
Жар з серця, що палає.
Джерела співом дзвінко
Розкажуть: «Він кохає».
Біжіть, біжіть, потоки,
Радістю в долини,
Щоб розтелився килим
З квітів милій дівчині.
Де вітер з полонини
Несеться, наче пісня.
Щастям буде дівчині –
Від любого їй звістка.
Ой, потоки і струмочки,
Грайте в струни серця!
І любов'ю, як місточком,
Щастя вознесеться.
Біжіть, біжіть, струмочки,
Станьте ви рікою.
Хай пов'яжуть свої долі
Хлопець з дівчиною!

***

Липень вмитий росами,
Задухмянений в липовий цвіт,
Задзвенів у горах покосами
І плоди нам стиглі приніс.

І цвіт папороті розквітнув
У липневу Іванову ніч,
І Купала дівчат заквітчав,
І кохання в серця приніс.

В ніч Купальську збуваються мрії,
В ніч чарівну пливуть вінки,
Повінчання надії і віри
Молодим по життю нести.

Липень медом усіх частує,
Спас медовий – нектар життя.
Липень мандри для нас готує
І веде нас у майбуття.

Ми радіємо Петру і Павлу,
Що приносять нам теплі дні
І українців мрію жадану,
Щоб в садках нам гуділи хрущі.

Щоб сіяли у небі зорі,
Тихий вечір голубив теплом,
Щоб пшениць колихалося море,
Пахло хлібом за мирним столом.

***

Туман ще спав замріяно в долинах
І соловей несміло щебетав,
В росі купалася калина
І ранок сонцем землю умивав.

Причепурились квітами діброви,
Поля налились золотом пшениць
І задивились небеса на вроду
У водах чистих хмарами зіниць.

Така краса приходить в літній ранок
І гори пробудилися від сну.
Потоки понесли у ріки збанок,
А в полонинах вівці п'ють росу.

Трембітами співає вітер,
Смереки заколисують туман.
Душа летить у інший вимір,
Цей ранок нам дарує талісман.

Не поспіхом лелеки вийшли,
Жоржини й айстри розцвіли в саду,
Троянди нареченими припишкли,
Стрічайте ранок, що несе красу.

***

Зустріч вечір нам дарує,
Де луги пахучі.
Літом теплим помандруєм,
Нічкою ідучи.

Зорі будуть нам сяяти,
Листя шелестіти.
Ми одні лиш будем знати,
Де любов зустріти.

Ми підем в шовковій траві
В місячному сьйві.
Цвіркуни на струнах ночі
Будуть пісні грати.

І дерева вітром ніжним
Будуть нас вітати,
Щоб світанок з сонцем літнім
Радісно стрічати.

Ми підем з тобою в парі,
Де у квітах літо,
Щоб кохання, як стожари,
Ми могли зустріти.

Хай летить по небу місяць
І шукає хмари,
Твої очі, як зірниці,
Сяють так яскраво.

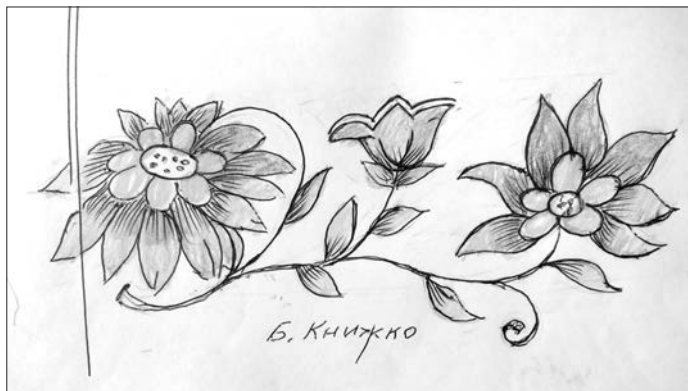
Зачаруй в своїх обіймах,
Поведи у казку,
Небо візьме нас під стріху,
Де любов і ласка.

Чарівницею ти станеш,
Всесвіт весь з тобою.
Почуттями все розкажеш,
Поведеш з собою.

Зорі будуть, як смарагди,
Гронами звисати.
Діамантами росинки
Радість дарувати.

Всесвіт перлами засяє
В кришталевій чаші.
І нехай ранок стрічає
Теплом сердець наших!

Ми любов'ю ніч прогоним,
Сонце день зустрине.
Хай лунає передзвоном:
Щастям світ обіймем!

***

А липи такі ще пахучі й духмяні
І літо чарує трояндами нас.
Яблука повнить стиглість рум'яна,
Тане туманом невпинний цей час.

Серце, як колос, зерном наливається,
Радує око небес далечінь,
Мрії негадано раптом збуваються,
Наші роки – то знання глибочінь.

Грона акації – цвіт нареченої,
О, як пахуче манять в сади.
Радості серце ждало незбагненої,
Ми так кохали, молодими були.

Вже відцвіла біла акація,
Хоч у буянні літо ще є.
І на світліні чарівна є грація,
Час із собою її не візьме.

Лишиться в пам'яті запахом юності,
Цвітом акації, що розцвіла.
Не поспішаючи йдемо до осені,
В серці є жар, де ще літа пора.

***

У день Івана, у день Купала
Дівчата долю свою шукали.
У чистім полі, де трави в росах,
В лісах, дібровах і сінокосах.

Вінки сплітали, в води пускали:
– Прийди, мій суджений! – щиро благали.
І в ніч купальську, де в небі зорі,
Ми будем разом іти по долі.

Ми будем разом в вогонь і воду,
Станем початком нового роду.
Зберемо трави в полі цілющі,
Щоб жили в злагоді всі дні грядущі.

Ой, на Івана та й на Купала,
Зоря у небі та й засіяла.
Нам засвітила, нас поєднала,
Любов у серці в нас запалала.

Шукати будем папороть цвіту,
Щоб жили в щасті всі дні без ліку.
І загадаєм разом бажання,
З Всесвітом нині у нас єднання.

Хай поєднає усіх Купала,
Щоб були всі сьогодні в парі,
Нехай святкує кожна родина:
Радіє Бог і Україна!

***

Знову цвіте матіола,
Знову жоржини цвітуть.
І на зорі світанковій
Двоє в кохання ідуть.
Знову в полях чебрецевих
М'ята пахуча манить
І у садах черешневих
Серце любов'ю щемить.
Знову у запахах лілій
Десь помандруєм в світі
І подарує хтось милій
Час неземної краси.
Чути пташок щебетання
І десь далеко грозу.
Хочеться встати спозарання
У цю купальську пору.
В нічку чарівну шукати
Стежку з барвінку в гаю.
Цвіт папороті збирати,
Квітку в красі неземну.
Будуть нічні хороводи,
Буде багаття палати,
Будуть віночки у води
Ніжно дівчата пускати.
Суджений прийде з віночком,
Юні з'єднають серця.
Зоряним з щастя узором
Ніч поведе у поля.
І у багатті кохання,
Жар на дівочих устах.
І в незбагненнім жаданні
Ніч понесе по світах.
Тож зустрічайте Купала,
Хай зачарує ця ніч,
Здійсняться ваші бажання,
Чуду ідіть ви навстріч!

***

Завітайте ви влітку до нас,
Полонини завітчані просять,
Де злітають пісні, наче птах,
І хмаринки до неба підносять.

Завітайте! – Ми просимо вас,
Тут Гуцульщини серце стукоче.
Прут несеться удаль, наче час,
Зачарують потоки співочі.

І полиньте душею в красу,
Вам троїсті музики заграють.
І побачите казку земну,
Тут трембітами гори співають.

Завітайте! Карпати вас ждуть,
Тут горянки струнки, як смереки.
Всі кохання тут своє знайдуть
І розкажуть про це вам лелеки.

Зачаруйтеся красою на вік
І хай радістю повниться серце!
Вам Карпати душі дадуть лік,
Тут любові і щастя джерельце.

Сильні духом, незборимі,
бо усі ми є єдині

Спомин про маму

Ми славимо воїнів УПА –
Сміливих, гордих,
Вони не зрадили ім'я,
Ми їх шануєм подвиг.
Вони боролись до кінця, до перемоги
І почесі їм до лица, вони – ГЕРОЇ!
Вони боролися за нас, за нашу волю,
І віримо – настане час, всміхнеться доля.
Стане вільною земля, настане щастя:
В Україні за подвиг їх – їм воздасться!

***

Борги згадала нам Росія?
Дитинство, що у нас було:
Безхмарне небо, наче мрія,
Освіта, цирки і кіно.

І лікували безкоштовно,
Усе це ми усі пройшли.
І було наче благородно.
Ціна: це голод, смерті, табори.

Борги згадаєм ми Росії
За сотні років, що пройшли,
За жертви, нездійснені мрії,
Хто ліг в борні, не дожили.

Кривава, нелюдська Росія,
Де лицемірство і брехня,
Для світу стала ти повія.
Очиститись просить душа.

А упирі, які при владі,
Які грабують свій народ,
Вони герої на параді
І ціляться в чужий город.

Не відкупитись вам від крові,
Гріхи Кирилові злили.
Та Бог сказав вам всім: «Доволі,
Мій буде суд – ви всі кати».

СМС з передової

Чекай мене – я повернусь,
Чекай у дні суворі.
Я птахом, вітром озовусь,
Я – у борні за волю.

Дзвонити часу в нас нема,
В нас інші тут програми.
Ми є рубіж, передова,
Вітання дітям й мамі.

У нас бої, у нас орда,
Ми час не помічаєм.
У нас одна на всіх біда,
Про вас ми пам'ятаєм.

До нас іде уже весна
І серце розквітає.
А тут бої, а тут орда,
Яка все наступає.

Чекай, я повернусь
Із миром на порозі,
До вас з любов'ю пригорнусь.
Я вас бороню, це в силі моїй й змозі.

***

Хай Голлівуд відпочиває
Із видумками про війну.
Хто в Україні був, той знає
Її небачену ціну.

Герої не в кіноекрані,
Не в коміксах, а у житті.
Герої в Україні знані,
Вони живуть в нас на землі.

Ще будуть фільми про Україну
І про людей, що в ній жили,
Добро несли в лиху годину,
Вони Героями були.

Бо Україна безгранична,
Вона в серцях, вона в душі,
Вона безкрайня й фантастична,
Вона – найкраща на землі!

***

І спокій знову вибухом зірвало,
І знов команда нам іти у бій.
Те все цінне, що війна забрала,
Мені поверне ніжний погляд твій.

А є у мене телефон в кишені,
А в нім усе, що я в житті цивільнім залишив.
Сім'я і доню, ви збережені,
Бо з побратимами я землю захистив!

А телефон – у мене оберегом,
А телефон – товариш вірний мій.
В хвилину вільну вісточку пошлемо,
Що я живий. Молись, чекай і вір!

А тут у мене мить одна в запасі,
А тут у мене небо захисник.
І вишивка, що біля серця, так на часі,
Твій оберіг зі мною мандрівник.

А ти чекай, чекай і не журися,
А ти сльозу гірку з очей повитирай.
Ти напиши і щастю посміхнися,
І з Перемогою мене ти зустрічай!

***

Наче сон, що прийшов опівночі,
Вдерлась вража орда,
І від сну пробудилися очі,
І побачили: клята війна.

Хоч війна і жіночого роду,
Та приносить страждання і біль.
Все ж надія несе Перемогу,
І борися, борися і вір.

І завжди пам'ятати ми будем
Тих солдат, що забрала війна.
Ми ніколи про них не забудем,
Ми запишемо всі імена.

Україна в скорботі за ними –
Це всі її дочки й сини.
Наші цінності всі нерушимі,
Мирне Небо, Поля і Лани.

Пам'ятати всі подвиги наші,
Пам'ятати героїв-солдат.
На війну йдуть сміливі – найкращі,
Дзвін над світом пробив у набат.

Біди всі є жіночого роду:
І розруха, і сльози, і біль.
Та жіноче ім'я Перемога
Прийде! В свято це вір.

***

Твої очі, моя Україно,
У яких біль і жах.
Ти в молитві до Бога – дитина,
Просиш миру, не зважаєш на страх.

Твої очі із кольором неба,
У яких є діброви й поля.
На очі твої милуватися треба –
Це усіх українців душа.

І в очах – ми себе всі бачим,
Україну, де гори й поля.
Україна війну не пробачить.
Всі до бою – це наша земля!

Твої очі – красиві й цікаві,
Твої діти, що зараз в біді.
Твої очі говорять: «Ми праві,
Переможемо в кривавій війні».

Моя нене, ми витремо сльози,
Ми загоїмо рани твої.
Хай гримлять не снаряди, а грози,
Всі щасливо живуть на землі!

І в очах, щоби бачили квіти,
Щоб солдати вертались з війни,
Щоб раділи життю усі діти
І щоб сльози від щастя були.

В мільйонах очей була радість,
Щоб всміхалися мати й дитя,
Щоби згинула підла ця напасть
І розквітла Україна моя.

***

Радій Україно, Бог з тобою,
Ти з піднятою головою
І станеш першою у світі,
Ця віра в серці буде гріти.

Тепер настав України час
І кожен день, і повсякчас.
Україна віру нам відродить
І новий світ людям народить.

Радійте, люди, і моліться
І Богу щиро поклоніться!
З нами постане час прозріння
І Бога, й світу розуміння.

Вже небо знак усім подало
І світло темряву здолало.
В руках в нас прапор Перемоги
І нам відкриті всі дороги.

Відкрийте душі і серця,
Щоб звістка радісна ввійшла.
Ми православні всі є діти,
Це кожен має зрозуміти.

Вставай, відроджуйся, Україно,
Ти Божа квітко і перлино!
І об'єднай усі народи,
Які козацької породи.

***

Оскільки різних путіних
Бачила наша земля,
Королями звалися і ханами,
Але сутність їх була одна.

Забирали усе і нищили,
Розганяли наш мирний люд.
Приходили розлючені, звірами,
Щоби діяти зло і блуд.

Скільки раз палили, пустошили,
Заганяли людей в ярмо.
Приходили до нас непрошені,
З нами було Небес торжество.

І брехали вони однаково,
І дивились косо на нас.
Україна у світі є знакова!
З нами сила Богів повсякчас.

А вони все ніяк не вгамуються,
Продають, що не їхнє було.
Україна Воскресне, Відродиться,
З нами – Віра, Любов і Добро!

***

Наш Славень вже несеться понад світом,
Всі чують – Україна ще жива.
Загарбнику ми шлем привітом
Карбовані, незламні ці слова.

Хай чують всі: «І ще не вмерла!».
Хай знають – захищає цілий світ!
Ніякий ворог не зумів нас стерти,
І ще розквітне українців цвіт.

Хай згинуть, як роса на сонці,
Нехай туманами за обрії підуть,
Ми запануєм у своїй сторонці,
Наш прапор всі народи підіймуть!

У нас прокинулась уся козацька сила,
І кожен воїн характерником вже став.
Ніяка міць вкраїнців не зломила
І наш народ зміцнів, загартувавсь, як сталь.

І наші пісні линуть понад світом,
Ми відкриваєм душу всім своєю.
Калиною, вишневим цвітом
Прославимо Вкраїну чарівну.

***

Слова завмерли на устах,
Полинули у сині далі.
Лишилися подвигом в серцях,
Схиляєм голову в пошані.

Ти боронив наше життя,
Ти боронив міста і села.
Слова твої у майбуття,
В словах є невмируща сила.

СЛАВА ВКРАЇНІ! – ти сказав
І ворог на курок «нажав».
Слова, що силу нам дають,
Що допомагають й бережуть.

Ти будеш з нами назавжди
В своїм квітучім краї.
Нам ворога перемогти,
Наш дух щодня зростає.

Вкраїні – Слава і хвала!
Сина вона зростила.
Сумує матір і сім'я,
В пошані – рідна Україна.

***

Новий день зустрічає чарівниця-земля,
Кожен місце тут має, всяка суца душа.
Всіх земля примістила, дала все, що могла,
Жити в мирі просила, бо квітуча сама.

Та не так то все сталось і пішло все не так,
По землі розселились і почався бардак.
Будували, копали і у небо неслись
І життя не цінили, не хотіли спастись.

Боги мудрість давали і учили життю,
Як усе цінувати, поважати матір-землю святу.
Як в гармонії жити і хвалити Творця,
Як у Всесвіті жити, де безсмертна душа.

А війна очищає землю і серця всі людські.
Хай всяк сущий пізнає: Бог – це любов у душі!
Миру, щастя, натхнення – переможе добро,
За все дякуйте Богу, щоб життя в вас цвіло!

***

І розпускається вже цвіт,
І соком радують берези.
Пройшов цей непомірний рік
З благань і сліз, який всіх протверезив.

Пройшов і в весну увійшов,
Ввійшов, як символ переможний!
І бузюк вже гніздо знайшов,
Та березень ще нам тривожний.

Вже йде весна, несе красу,
Іде царівна неповторна.
Прожите сплетено в косу,
А дні чимдуж біжать моторно.

А ось уже і піст настав,
Очищуєм себе й довкілля.
І новий день уже постав,
Вже вийшли всі з свого «підпілля».

На сході чуєм знов: «Бої!..»,
Серця і думи у вогні.
І дні життям благоловіють,
А фермери поля вже сіють.

Життя розмірено іде,
Наводить лад у господарстві.
Кожен отримає своє:
В земному, чи небеснім царстві.

Ну, а кругом уже весна,
Хоч десь зима приходить в гості.
А наша ціль у всіх одна:
ХАЙ БУДЕ МИР! – говорим
в переможнім тості.

Захисницям

Амазонки в степах України,
В однострою: сміливість й краса.
Це є дочки твої – Батьківщино,
Це є міць – це є твоя броня.

І звитяга, як стяг України,
І незламністю кров в них тече.
Ворог видумав різні причини,
І на землю Святу нашу йде.

Амазонки до захисту стали,
Цвіт і радість всієї землі.
І супротив недругу дали,
Амазонки – Богині живі.

Амазонки – це наші «Косачки»,
Амазонки – жіноча є честь.
Амазонки – тепер є козачки,
Амазонки – любові вам днесь.

Українки стають в однострої,
Амазонки – взялися до зброї,
Це традиції давні ожили.
Матір Божа, захисти
і додай же їм сили!

***

А серцю хочеться Весни!
Або серце просить Перемоги.
Не хочеться тягар нести,
Де дні з сиренами тривоги...

О, як нам хочеться весни,
Коли усе вже оживає,
І починає сад цвісти,
І ранок радістю стрічає.

А нам так хочеться тепла,
Тепла душі, тепла від сонця.
Щоб була радісна весна,
Будили птахи під віконцем.

А нам так хочеться краси,
Щоб привітав нас всіх підсніжник.
Вишневим цвітом розцвісти,
Де білий цвіт – весни провісник.

О, як нам хочеться весни!
Зимі ми скажем на прощання:
– Війну і холод забери,
Ми хочем Миру і Кохання!

***

За віру, за мову,
За щастя і долю
Помолимося Богу усі,
Бо ворог проклятий,
Злобою взятий,
Іде по священній землі.
За єдність, за силу,
У полі калину,
За матір, за батьківський дім.
За нашу свободу,
За радість у домі своїм.
За гідність, за рівність,
За наших дітей і батьків
Візьмемо ми зброю,
Прогонимо злих ворогів.
Моліться, боріться,
Бо з нами є Бог і земля.
І вірою ви усі укріпіться,
Нас світле чека майбуття!

***

Успину нам вже дихає весна,
А ми в окопах, де іще зима.
А ми всі разом у строю
І захищаєм землю: Батьківську – Святу.

А тут у нас морози і сніги,
Ми тут ще бачим ворога сліди.
І згадуєм коханих і сім'ю,
Навколо вибухи – і знову ми в бою.

А як нам хочеться до рідних і сім'ї,
Обняти діток, разом йти в гаї.
Щоб посмішку побачити твою,
І чути ніжне: «Люблю, тебе жду!».

А тут бої: гармати гуркотять
І командир спішить нам дух піднять.
І вечір тихо землю покрива,
В землянці побратими – це моя сім'я.

Дзвонити часто не дзвоню, знаєш сама,
Щоб ворог не дізнався, де є я.
Я так сумую, голос чую твій.
Команда нова: «Всім тримати стрій!».

Ми віримо і знаєм, чуєм всі,
Що переможемо ми ворога в війні,
Що Україна і сім'я нас жде...
Тут ранок: сонечко з-за обрію встає.

Чекайте, ми повернемось живі,
Чекайте, наші любі, дорогі,
Чекайте, вірте, ждїть!
Господа про Мир і нас молїть.

***

Іде війна за виживання,
Війна без правил і причин.
Лиш чути голос про спасіння,
Війни небаченої вир.
Іде війна – земля на грані,
На грані все людське життя.
Іде війна, щоб бідні й гнані
Здобули і ствердили: «Я!».
Іде війна, війна за душі,
За людськість, самовизнання,
Ми всі уже на краю кручі,
Нам шанс дає сама Земля.
Іде війна брутальна, нагла,
Брехня у неї, як броня.
В провалля кличуть «блага».
Де міра щастя є земна?
Іде нелегка та година
І Ангел в сурми засурмив,
І розпрямляється пружина,
Суд присудив, що заслужив.
Ніхто тепер не відсидиться
І не сховається ніхто.
Любов і єдність возведеться,
Де віра і людське тепло.
Іде війна, це всі відчули –
Духовність, віра, доброта.
Всіх голоси тепер почули,
Давати відповідь пора.
Іде війна і б'є напалмом,
І сурми сурмлять, дзвін дзвенить.
Надія й Віра є нам гартом,
Бог чує, бачить – Бог не спить.

***

БАХМУТ – росії хомут,
БАХМУТ – це переможний редут.
Ми чуєм кожен день бої,
Ми знаєм – вистоять свої.

БАХМУТ – це героїчне місто,
БАХМУТ – війна там місить тісто.
Ми знаєм, вірим, дієм,
Ми Переможемо, ми все зумієм.

БАХМУТ вже знають в світі,
Герої у броню одіті.
БАХМУТ в новинах не змовкає,
БАХМУТ – в молитві споминаєм.

Ми знаєм – вистоїть **БАХМУТ**,
Росію в бублик тут зіжмуть.
Ми вірим, знаєм, помагаєм,
Героїв своїх величаєм.

Живи **БАХМУТ**! У тебе вірим.
Живи **БАХМУТ**! Ми все зумієм.
Хай буде світлий шлях **БАХМУТУ**,
Ми разом – в радості і в скруту!

***

Незламні духом у борні,
Герої прикладом живі,
Які історію творили,
Вкраїну нашу боронили.

Це невмирущі імена:
Бандера, Орлик і УПА.
Це велич – нація і віра,
Вкраїна була для них, як крила.

Вкраїна кликала до бою,
Душі хотілось щастя й волі.
Вставали юні, духом сильні,
Які були в борні нестримні.

Бо Україна – то є небо,
Нам щастя більшого не треба,
Як обійняти гори й доли,
Моря і ріки, і діброви.

Відчути те, що ми єдині,
Ми сильні духом, не зборимі.
Ми, Українці, – Божі діти,
І це нам треба розуміти.

Тож пам'ятаймо імена,
Які пройдуть через віки,
І бережімо честь і славу,
Щоб Україна процвітала!

***

Рік добігає до кінця,
Лишились дні, хвилини, миті,
Дарує радість нам життя,
У Бога праведні сповиті.

Цей довгий рік минув
І птахом в вічність канув.
Хто пережив, той не забув
Цей час, що в серце ранив.

Прожито, випито до дна,
Та шрами залишились в серці.
Хай згине зла уся орда,
Залужний всипле їм ще перцю!

Цей рік повз кожного пройшов
І кожен здав йому екзамен.
Хто загубив, а хто знайшов, —
Усе взяли до своїх рамен.

Очистив рік весь негатив,
Забрав усе, що на заваді.
І дав такий нам наратив,
Щоб єдності ми були раді.

Цей рік добіг, залишив нас.
Ми подорослішали й змужніли.
Це зрілості вінчальний час:
ЦНУ ЖИТТЯ МИ ЗРОЗУМІЛИ.

***

Наш мирний дім, як вулик,
Де кожен українець – трудівник.
І кожен мед збирає й носить,
Бо дух натхнення в кожного проник.

Ми трудимось, співаємо, живемо,
Ми не чіпаємо нікого і ніде,
Але якщо ведмедя поманило,
То кожен жало для нього знайде.

Ми, українці, розлетілися по світу,
Та пам'ятаємо своє гніздо.
Ми не дамо Вкраїну сплюндрувати,
Свободу й Волю не візьме ніхто.

Всі ми запилюєм добром планету,
Нектар збираємо по світу усьому,
Найкраще хочем світу передати,
І наш продукт – цілющий серцю кожному.

Нам Україна – найцінніша мати,
Вона гуртує всіх, життя дає.
І кожен від народження повинен знати,
Що Україна була, буде
І назавжди в серцях наших живе!

Зі святом ЗСУ!

ЗСУ – знаменом гордо на вітру.
ЗСУ – Свободи всім дає іскру.
І новим символом нам є,
МИ ПЕРЕМОЖЕМ – МИ БУДЕМ!

Надія наша – наша міць,
Вони тримають нашу вісь.
Це наші Боги і сини
З землі Української зросли.

Вони ввібрали дух незламний,
І суд найвищий – вирішальний.
Ростили всі, давали сили,
Щоб вільні ми – щасливо жили.

Нехай в літописи ввійдуть,
В майбутнє славу понесуть!
Хай всі в світі пам'ятають,
Що ЗСУ ПЕРЕМАГАЮТЬ!

***

Захмеліла моя Україна,
Захмеліла від горя й біди.
Тяжко нести на собі руїну:
Сльози, рани, прокляття, хрести.

Захмеліла від плачу повсюди,
Захмеліла від диму й вогню.
Як беруть уже всіх у рекрути,
Смерть збирає свою данину...

Захмеліла у лентах вдових,
У сирітських сльозах дітей.
Захмеліла в полях і горах
І прикута, як сам Прометей!

Уже з сліз наповнилися ріки,
Уже з горя зрослися ліси.
Уже з болю зробилися ліки,
Боже правий, дітей спаси!

Уже пекло залякло від жаху,
Уже небо плаче дощем.
Дай же, Боже, у голови ладу,
Серце стиснули біль, сльози і щем.

Дай же, Боже, хмеліти від щастя
І від сміху, і забав дітей.
Дай же, Боже, хай добро удасться,
Віри, любові, надії – благості для людей!

***

Весь час про Бога, та без Бога:
Бомблять, руйнують і кричать.
Із вихвалянь й брехні дорога,
Гріхи все хочуть величать.

І блудословлять, і лякають,
Придумують, чого нема.
Розплата жде! Невже не знають:
За те що діють, що чека?

Підносять злочини в звитягу,
Придумують, що не було.
Кому дають свою присягу
І чим увінчують чоло?

Радіють, що бомблять невинних,
Сміються, як в когось біда.
Забули: все у світі плинно,
Лиш в Бога правда є одна.

Воюють з тими, що без зброї,
Воюють... Це хіба війна?
Кому дають вони набої?
Все бачать й чують небеса.

Вже чаша повна є до верху,
Ми не здались і не померли.
Жертви в Дніпрі і Вінниці, Кременчуці,
Меч гострий є в Божій руці.

Гуртуємось в лиху годину,
Добру і милості почину.
Доблесть, відвага, сила духу,
Ми переможем злу потугу!

***

А світ народжує Месію,
Який зійде спасати нас.
Бог втілить предковічну мрію
І Всесвіт створює цей час.

Нове народжується в муках,
Всі перешкоди дають міць.
Початок буде: в дітях, внуках,
Вони довершать нашу ціль.

Україні дав Бог міць і мужність,
І землю нашу цілував.
Нову релігію, як сутність,
Він нам у генах дарував.

Ми об'єднаєм світ собою,
Релігії в одну зведем.
Бо Бог один – різні дороги,
В одному напрямку підем.

Нове: воно проб'є дорогу,
Хоч сили тьми лютують ще.
Ми вірим в Бога й Перемогу,
Нас світле майбуття вже жде.

Прийде Месія у світ новий,
З'єднає душі і серця.
В величних Всесвіту просторах
Дух вознесеться до Творця.

***

У Лету канули віки,
Літописи сховали.
Де славні всі наші роки,
Які переписали?

Чужі закони нам дали,
Богів в минуле поховали.
Ким і якими були ми?
Все вибили, щоб ми не знали.

Та в душі не змогли ввійти,
Хоча нам пам'ять зачищали.
В легендах, казках і піснях
Загублене завжди шукали.

Шукали в генах і крові,
Шукали в слові, в кожній букві.
Не знали, в чому не праві,
Шукали чиї діти й внуки.

В нас розбудили гордий дух
І злість у генах пробудили.
Нам в поміч стало все навкруг,
За Україну, нашу честь –
Бог віри дасть, наснаги й сили.

***

Народ, що вміє здобувати волю,
Не вміє втримати її.
Народ, що має свою долю,
Йде через терні і вогні.

Народ величний, славний,
Якого у ярмі ведуть,
Має літопис свій повчальний.
Вже нові переміни ЙОГО ждуть.

Народ кмітливий і співучий,
Народ, що геніїв дає,
Веселий, лагідний, могучий,
Як лицар діє і живе.

Народ, якого не збороти,
Народ, де міць є і щедроти,
Де правда й віра на чолі,
Його чекають світлі дні.

Народ, що дурять, обкрадають,
І покидьки всі процвітають.
Не мають совісті, ні честі,
Ми будем їх мітлою мести.

Уроки гіркі ми врахуєм,
Ми новий світ для всіх збудуєм.
Нас поведуть свої гетьмани,
Ми варті слави і пошани!

***

Через роки, через паралелі,
Через всі незгоди і моря
Ми ідемо до своєї цілі,
Нас всіх веде небесна зоря.

Через радість, долю,
Через смутки і жалі
Здобувати йдемо волю,
Щоб щасливі жили на землі.

Вірим: віра зігриває,
Мрієм, мрія вдаль веде.
І надія все зуміє,
Доля добром нашим розцвіте.

Все здолаєм, ми – до своєї цілі,
І зневіру з серця проженем.
Вірні і правдиві в нашій ділі
До вершин з ученням Божим йдем.

Розквітай, прекрасна наша земле,
Наливайся радістю й добром!
Дух міцний усім нам треба,
Щоб іти із піднятим чолом.

Ми зумієм, усе здолаєм,
Ми родились, щоб змінити все.
І нехай усі нас поважають,
Нам завжди у всьому везе.

Тож сміливо і завзято йдемо,
Бог знамено нам до рук дає.
Ми для щастя й радості живемо.
Україна – була, буде, є!

***

Замироточили ікони,
Сумними стали образи,
Дзвенять тривожно дзвони,
Як щире мамине «прости».

В церквах ікони плачуть,
Це – сльози наших матерів.
Вони усі нам кажуть:
– Це сум загиблих всіх синів.

Ікони нас благословляють,
Вони посланці для живих.
Ікони нас попереджають,
Щоб чули голос ми святих.

Дзвенять тривоною нам дзвони
І будять душі всі живі,
І небо в образі Мадонни,
І кличем стогін до землі.

А каяття душі є дзвоном,
Єлеєм стане в час важкий.
І храм святий є Божим лоном,
В спасіння – шлях всім осяйний.

***

Спить земля під пухким покривалом
І сниться їй усміхнена весна.
І суне орда з зомбованим забралом,
Здрагається від вибухів земля.

О земле, ріки крові
Пливуть по твоїх берегах.
Із вірою й підтримкою готові,
Йдемо до Перемоги, як парус на вітрах.

Величний і нескорений Народе,
Що з колискової сили ти береш,
Ніхто й ніколи не поборе,
Ти гордо й правильно ідеш!

О Матері! Уклін любові,
За Вашу віру і тепло.
Вам Вдячність в пісні, кожнім слові,
Без Вас нічого б не було.

Відроджуйся, славетна земле,
Загоюй рани всі свої!
А ворог туманами й рососою щезне,
Як сонце, посміхнуться сини і дочки всі твої.

***

Молюсь за кожного Солдата,
В руках якого автомат,
Його чекає добра мати,
Перемогти йому наказ.

Молюсь і голову схиляю
За подвиг їхній, героїзм.
І кожного благословляю,
Наша підтримка – їм оптимізм.

Молюсь за їх Благословення,
Пречиста хай їх береже,
Дасть Сили, Віри і Натхнення,
Хай кожен із війни прийде!

Прийде в свій дім, свою родину,
На вільну – славному Україні.
Прийде, де мирно ми живем,
Ми всіх їх серцем обіймем.

***

Херсон: розтанув сон
І згинув ворог, як тумани.
І чути всюди в унісон:
Ми будем вільні, ми це знали.

Орда тікала, як могла,
Ганебно, підло і зухвало.
Брехливі чули ми слова:
«Ми відійшли, не утікали».

Героїв місто зустрічало,
З хвалою, квітами, сльозами.
Навколішки бабуся стала:
– Синки, я вас, хороші, так чекала!

Вони прийшли у Славі дня,
Як світлі воїни свободи.
Пропала, згинула брехня,
Ця зустріч краща нагороди.

Добро викурює все зло,
Ми переможем – все здолаєм,
Повернем наше, що було,
Свободи прапор піднімаєм.

***

Знову калини налилися грона,
Відцвіла бузина і жасмин.
І біда від війни, і втома,
Гіркий спомин, неначе полин.

Вже верба розпустила віти,
Нахилилась в журбі до води.
Чом тепло не приносить втіхи?
Виглядають синів мами.

Ой чом, чом ще сумна Україна?
Діти школу скінчили уже.
Вся надія на батька і сина.
Вірим всі: Україна в добрі розцвіте.

Є червона калина у лузі,
Незабудки, як пам'ять жива.
В кожному серці по чорній смузі
Слід лишила кривава війна.

Від безсилля вже біситься ворог,
Від брехні вже не вірить собі.
Є сухий у набоях в нас порох,
Переможем на своїй землі.

Тож наснаги і віри, й надії,
І підтримки від Бога всім нам,
Щоб здійснилися наші мрії.
Слава нації! Смерть ворогам!

***

Новий день зустрічає чарівниця земля,
Кожен місце тут має – всяка суца душа.
Всіх земля примістила, дала все, що могла,
Жити в мирі просила, бо квітуча сама.

Та не так то все сталось і пішло все не так,
По землі розселились і почався бардак.
Будували, копали і у небо неслись,
І життя не цінили, не хотіли спастись.

Боги мудрість давали і учили життю,
Як усе цінувати, поважати – матір землю святу.
Як в гармонії жити і хвалити Творця,
Як у Всесвіті жити, де безсмертна душа.

А війна очищає землю і серця всі людські,
Хай всяк сущий пізнає, Бог – це любов у душі.
Миру, щастя, натхнення – переможе добро,
За все дякуйте Богу, щоб життя в вас цвіло!

***

Ми споглядати можем Бога,
А інші погляди сліпі.
Бо від порога до порога –
Його творіння на землі.

Ми споглядаєм його задум,
Неперевершений нічим.
І кожен нерв, і кожен атом,
Усе в гармонії із ним.

Ми заворожуємось чуду,
Красі навкруг – за небокрай.
Ніхто ніколи не забуде велич творіння:
Куди ти оком не сягай.

Усе в гармонії із світом
І для щасливого життя.
Земля народжується цвітом,
Все від початку, без кінця.

І ми радіємо, як діти,
І пізнаєм усе буття.
Усе ми хочем зрозуміти,
У чому суть цього життя.

Творець, якому слава
І до якого всі ми йдем,
Життя дає нам, як забаву,
В цій грі ми світ цей пізнаєм.

Мораль, як завжди, є, із байки постає

Все це байка

Старі байки на новий лад,
Може вже стало щось не так?
З глечика Журавлик уже їсть?
Мисочку має Лисичка, як гість?
Чи може рак дружить і шука,
Всі з лебедем йдуть рука в руку?
Лисичка всіх за ніс не водить,
А вовк шкіру баранячу не носить?
Що вже змінилось в цьому світі?
В нас байкарі є в кожному ділі.
«Бендерів» стало багато,
Які шахрують так завзято.
Обезчоловічити людину,
Забрати в неї пуповину,
Мораль і совість, навіть розум,
В житті щоб зник вже встид і сором.
Все підмінити – відібрати,
Щоб дурнів легше в стадо гнати.
Щоби слухняними були,
Як вівці з пастухом жили.
Землі наскучили істоти,
Які забули всі чесноти,
Живуть бездумно, безуспішно,
Роблять поступки підлі й грішні.
Родитись в світі цьому мало,
Хто став людиною – всім браво!
Хто знає, що в гостях у Бога
Оплата буде у порога.
Живіть і радуйтеся життю,
Робіть все так, щоб все цвіло.
Любіть планету чарівну,
Несіть землі й Богу Добро!

Божественний вогонь

Зустрів юродивого цар
І попросив вогню.
І відповів царю він так:
– Шукаю сам і в пеклі не знайшов.

Я був і там шукав вогню.
Нечистий так сказав:
– Ми лиш підтримуєм його, –
І пекло показав.

Тут кожен із своїм вогнем,
У ньому він горить.
І як караючим мечем,
Суд Божий сам вершить.

І далі так царя повчав:
– У нас є два вогні.
Є білий – Бог для добра нам дав,
У чорному – поступки усі злі.

Що робиш все ти на землі, –
В такім вогні гориш.
Вогонь є в кожного в душі,
Тож думай, що твориш!

Мудра порада

До Мудреця звернувся перехожий,
Почав розмову свою так:
– А твій товариш не з добром є схожий,
Усе погане говорити він мастак.

Мудрець уважно це послухав
І відповідь він дав таку:
– Усе, що ти від нього слухав,
Крізь сито пересій, як ту муку.

Чи у словах його є користь,
А може у словах є доброта?
А може правді слова учать?
Чи є доцільність мені чути їх сповна?

І відповів йому так співрозмовник:
– Нічого у словах цього нема.
Чого пустий пускаєш мотлох,
Подумай, зваж, чи варто повторити ці слова?

Усе, що хочеш людям розказати,
Крізь сита три просій.
Серце підкаже, треба це сказати,
А може краще ці слова по вітру ти розвій!

***

Один бідняк робив сам масло
І ніс в крамницю продавати.
А як оце буває часто:
Став власник щось підозрівати.

Він приносив лиш масло,
Робив, як міг, це часто.
Все кілограм здавав товару,
Робив на совість – без обману.

Та власник масло переважив
І недовіс він в нім побачив.
Не кілограм, а було менше,
Сто грамів масло було легше.

Коли прийшов знов селянин,
Власник розлючений влетів.
Сказав він гнівно: «Іди геть!
Обман відкрився, ти є лжець.

Не кілограм масла здавав,
Сто грам на кожнім забирав».
Бідняк у відповідь сказав:
– Ваги не мав, а цукром важив,
що у вас я купував.

Мораль проста у байці є:
Хай кожен знає це!
Чим міряв людям сам,
Світ каже: «Тим тобі віддам».

***

Водному лісі ось, як сталось:
Посади вільні були там.
Ведмедю посада Зайця там дісталась,
Ведмедем Заєць оформлений був сам.

Ведмідь у лісі працював завзято,
Тягав він грузу там багато,
Зарплату заячу він брав,
Лев про це все знав.

Якось прийшла там перевірка...
Ведмідь жаліється їм гірко:
– Тут, як Ведмідь, працюю я,
Зарплата заяча – мала.

– Ви покажіть нам документ,
Який у вас є аргумент?
І, прочитавши, що він заєць,
Вони із нього посміялись.

Мораль, вона, як завжди, є,
З байки цієї постає:
У лісі на посаді Лева
Були Осли. Ще доказів вам треба?

***

А вівці вовка так боялись,
Все бляєли, в кошару пхались.
І сторожив їх пес завжди,
Пастух стеріг, щоб вберегти.

Овечки паслись, грались,
Вони кошари не боялись.
Світив їм місяць уночі
І сонячні були в них дні.

Їх стриг пастух, доїв завзято,
Бо вовни й бринзі з них багато.
Овечки множились, росли,
Траву гірську смачно скубли.

У день, не знаючи біди,
Овечки бігли до води.
Не відали, що їх чека,
Пастух пустив їх під ножа.

Мораль у байці є така:
Що довірятись є біда.
Боялись вівці вовка,
А треба було пастуха.

***

Жартуючи,
Циганами завжди лякали:
Вони крадуть і щось забрали.
Туману можуть напустити,
Щоби кишені спорожнити.

Вони мандрують все юрбою
Із танцем, піснею дзвінкою.
Вокзали домом стали їм
І заробляють вони всім.

Хто по руці вам погадає,
Хто продає, хтось доставляє.
Хтось трудиться, а хтось краде,
Народ із острахом повз них іде.

Та нам відомо без гадання,
Хто грабував наше надбання.
Без остраху і повним форсом:
Весь табір наш з журналу «Форбса».

Вони не сіють і не жнуть,
По заграницях всі живуть
У замках, де жили вельможі,
За наші гроші все їм в змозі.

А хто придумав іпотеку?
Невже циганам вона треба?
Тарифи на прокачку газу,
Все діє чітко – без відказу.

Вони торгують без оглядки,
В чийх руках є всі «прокладки»?
Вони не тирять, як цигани,
Все по закону віджимали.

У них є газ і нафта разом,
Всі надра їхні за наказом.
І землю висмикнути хочуть,
А хто не згідний, просто с...сять.

Наслали всім вони страждання,
Війна – це нам випробування.
Загнати в рабство на віки,
А їм – кисільні береги.

Тож хай цигани нам співають,
А воїни всіх визволяють!
Хай зійде правда з неба Божа,
Добро хай в світі переможе!

Сьогодні день щастя — будьте щасливі!

Боги зійшли побачити життя,
Ходили в села і міста,
Ходили в поле і діброви,
Життя земне — це насолода!
І захотіли жартувати,
Загадку людям загадати.
І мовив Бог: «Як зацікавити людину?
Сховаєм щастя, щоб шукала без упину».
— Куди сховати? — гомоніли, —
На гору, в небо, щоб гляділи.
Знайде людина там його,
Людині все в житті дано.
Сховаєм у глибинах моря,
Небачених морських просторах.
Найде і там його вона,
Змайструє щось й пірне до дна.
Сховаєм щастя ми у небі,
Сховаєм на якійсь планеті.
Людині мудрість ми дали,
Полине в зоряні світи.
І мовив Бог: «Скажу я так:
Сховаєм щастя на очах.
Щоб було воно зримо,
Щастя сховаємо в людині».
І з того часу в сьогодні
Людина в пошуку, в натхненні.
Шукає щастя — зміст життя.
А Щастя весело гука:
— Людино, щастя — ти сама!

ЗМІСТ

Найкращий вчитель є життя

На хвилі серця ритм життя.....	3
Вітання з Днем поезії.....	4
А вже лелеки в Україну прилетіли	4
А вже весна, як птах, крилом змахнула	5
Білий сніг на зеленому листі	6
А ми в житті багато пережили	7
І сльоза, як бурштин	8
Без Бога – нація глуха	9
О диво! – тут пройшла весна!.....	9
І тануть, тануть роки, наче віск	10
І біль, і сльози розуміння	11
І розпускається вже цвіт	12
Наш дух росте – наш дух міцніє	13
В цей день, що березень дарує	14
Я дні усі в букет життя сплітаю	15
До нас уже спішить	16
Ода честі.....	17
Нехай весна приходять чарівна!.....	18
До дня народження Лесі Українки	19
Красивих тіл на світі є багато.....	20
Знову й знов – чуєм віщі слова.....	21
Якщо б ви вчилися так, як треба.....	22
Сила духу, що є завжди з нами.....	23
Зима неначе припізnilась.....	24
Все позабудеться: радість й печаль	25
З Благовіщенням!.....	26
О доле, доленько, долюся	27
Знову й знов – чуєм віщі слова.....	28
А білий сніг, як полотно.....	29
Чи лихословлять солов'ї?	30

Радій, Україно, Бог з тобою!

Його два кольори в житті.....	31
– А як вам там, на чужині?	32
Вона була прекрасна, чарівна!	33
Ми клич Тараса всі почули.....	34

В каміні палахкотить вогонь	35
Орел могутній, сильний птах.....	36
З Благовіщенням!.....	37
Ця Блага вість	38
І тануть, тануть роки, наче віск	39
Хай обнімає всіх Господь	40
На Водохрестя – вода свята	41
Зустрічає мороз на світанку	42
Йорданська вода на Хрещення	43
Чи запитає Бог про твій будинок.....	44
Новий рік до нас приходять	45
Сьогодні у хаті вертеп вам засіє	46
Засівайся, пшениця і жито	47
Чарівний вечір вже іде.....	48
Місяць стиглим горіхом.....	49
Вже Щедрий вечір входить в хату.....	50
Тиха ніч і тільки зорі.....	51
З Різдом Христовим!.....	52
Небесні дзвони задзвонили	54
Під білим парусом зими	55
З Вербною неділею.....	57
Ось така в нас Коляда	58
Ми жили всі по Ряду	59
Де та зима, де заметілі.....	60
Величний, незрівняний час	61
А на віях розкішних.....	63
Чарівні дні вступають в силу.....	64
З Новим роком!	65
Зима прийшла – зимі радійте	66
Зима недовгою була	67
Рік добігає до кінця	68
Синички на білім снігу.....	69
Зима ввійшла без переходу	70
Ти спішив, ти метушився	71
Ти в хрестах, моя Україно	72
Цигани завжди мандрували	73
О ці благословенні допасхальні дні.....	74
Хустина – невмирущий символ.....	75

У природи – дивовижний вернісаж

І чути, чути журавлиний клекіт	76
Справжня дружба, як діамант	77
А грудень холодом на груди	78
Спочатку думка була	79
Це осені прощальні дні	80
Небо – найкращий образ на землі	81
Пам'яті Петра Садівського	82
За хмарочосами сховалося життя	83
А віадук один на самоті	84
День, як день, у осені їх багато	85
Чистий четвер нехай все очищає	86
Кудлата зима налетіла	87
Ходили діти в кукуци	88
Тихо в храм я святий увійду	89
Журавлі відлітають у небо	90
Вечір ніжно на землю ступив	92
А ти ідеш така вродлива	93
А небо моросить дощами	94
Хай доброта лікує душу	95
Вже сумують за тобою	96
Листя опало, не все пропало	97
З Днем мови	98
В дитинстві різні казки ми читали	99
Я піду з осінню у мандри	100
Листок із дерева злітає	101
У ці осінні – Поминальні дні	102
Бережи свою душу від зла	103
З Великоднем!	104
Вечір нахмурич брови – заходом сонця	106
А мати, мати йшла	107
Ми на Голгофу усі йдем	108
Благодать на нас Божа зійшла	109
Життя колоду тасувало	110
Це було, та пройшло	111
Ми знаєм – істина в вині!	112
А ми, як голуби уже	113
В жовтім вогні згорає ліс	114

Крутиться, крутиться жовтий лист	115
Тихо в небі зорі розмовляли.....	116
А осінь знов заплакала дощами	117
Так швидко вирости вже діти.....	118
Летять роки – летять, як бистроногі коні.....	119
Осінній щедрий листяпад.....	120
Ніч на землю опустилась тихо, як туман.....	121
І павутиною все осінь заплітає.....	122
Осіннє сонце виглядає із-за хмари.....	123
Ми на вівар поклали все	124
Горить багряно наш осінній сад.....	125
Були часи і замки дарували	126
Покрова, Господня Покрова	127
А ми у небі бачим просинь	128
А мої роки, як вино.....	129

Вечірнє сонце тане у бокалах

Алеї притихли у сквері.....	130
А сиві тумани, неначе шамани.....	131
А де ви, ночі солов'їні	132
А роси холодні осінні	134
Заграй, скрипалю, хай танцює осінь	135
З Днем Любви, Віри, Надії, їх матері Софії.....	136
А ти ідеш чарівна, наче осінь.....	137
Королівство кривих дзеркал.....	138
Вечірнє сонце тане у бокалах, наче свічі.....	139
Під банями старого храму.....	140
Осінь в парки зайшла і сквери	141
Сріблясті роси із дерев спадають.....	142
Вже зозулі голос чути знову	143
З моєї України пісні летять в небо.....	144
Нам хмар чаруюча краса.....	145
Дощ весело йшов містом	146
І на порозі вже явилась осінь.....	147
Ох, ця прекрасна неповторна осінь.....	148
А веретено часу пряде нитку життя.....	149
А Богородиця нас завжди захищає	150
Одвічністю гроза озветься.....	151
Мій світ не буде більше вже таким	152

І ось вже Спас минув	153
Не забувайте рідний дім	154
Веселий Прут посеред гір	155
Минув спекотний літній день	156
Завітайте, літа, завітайте у юність	158
А Прут поспішає в долини	159
П'ю філіжанку кави з молоком	160
А вже літо шепоче: «Я йду»	161
Ах, липень, липень, розцвіли липи	162
Літо в місто у шортах прийшло	163
Яка прекрасна тиха ніч	164
А літо спекою прийшло	165
Місячне сяйво розлилось навкруг	166
Ах літо! Літо – Божа благодать	167
А сонце, як розплавлений бурштин	168
Листок білий візьму	169
А ми несем, несем свій хрест	171
Незабутні вальса звуки	172
Ми хрещення вогнем проходим	173
Оспівана, освячена, сльозами вмиа	174
Там, де гори сині	175
Липень вмитий росами	176
Туман ще слав замріяно в долинах	177
Зустріч вечір нам дарує	178
А липи такі ще пахучі й духмяні	180
У день Івана, у день Купала	181
Знову цвіте матіола	182
Завітайте ви влітку до нас	183

Сильні духом, незборимі, бо усі ми є єдині

Спомин про маму	184
Борги згадала нам Росія?	185
СМС з передової	186
Хай Голлівуд відпочиває	187
І спокій знову вибухом зірвало	188
Наче сон, що прийшов опівночі	189
Твої очі, моя Україно	190
Радій Україно, Бог з тобою	191

О скільки різних путіних.....	192
Наш Славень вже несеться понад світом.....	193
Слова завмерли на устах.....	194
Новий день зустрічає чарівниця-земля.....	195
І розпускається вже цвіт,.....	196
Захисницям.....	197
А серцю хочеться Весни!.....	198
За віру, за мову.....	199
У спину нам вже дихає весна.....	200
Іде війна за виживання.....	201
БАХМУТ – росії хомут.....	202
Незламні духом у борні.....	203
Рік добігає до кінця.....	204
Наш мирний дім, як вулик.....	205
Зі святом ЗСУ!.....	206
Захмеліла моя Україна.....	207
Весь час про Бога, та без Бога.....	208
А світ народжує Месію.....	209
У Лету канули віки.....	210
Народ, що вміє здобувати волю.....	211
Через роки, через паралелі.....	212
Замироточили ікони.....	213
Спить земля під пухким покривалом.....	214
Молюсь за кожного Солдата.....	215
Херсон: розтанув сон.....	216
Знову калини напелися грона.....	217
Новий день зустрічає чарівниця земля.....	218
Ми споглядати можемо Бога.....	219

Мораль, як завжди, є, із байки постає

Все це байка.....	220
Божественний вогонь.....	221
Мудра порада.....	222
Один бідняк робив сам масло.....	223
В одному лісі ось, як сталося.....	224
А вівці вовка так боялись.....	225
Жартуючи.....	226
Сьогодні день щастя – будьте щасливі!.....	228

Літературно-художнє видання

Бакай Йосип Олексійович

На хвилі серця

Вірші

«Писаний Камінь»

Косів

Б19 Бакай Й.

На хвилі серця. – 2023. – 236 с.

Авторська редакція

Художнє оформлення

Богдан Книжко

Набір тексту

Г. І. Книжко

Коректор

Оксана Зварич

Верстка

Ігоря Зварича

Видруковано в ПП «Писаний Камінь»
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28
Тел.-факс: 067 342 0747
E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 11.10.2023. Формат 60x84/16

Папір офсетний. Друк офсетний.

Умовн. друк. арк. 11,25.

Тираж 200 прим. Зам. 606